Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Fjerde Udvidede Afdeling)

7. december 2022 *

»Økonomisk og monetær politik – tilsyn med kreditinstitutter – artikel 22 i direktiv 2013/36/EU – ECB's indsigelse mod erhvervelse af kvalificerede kapitalandele i et kreditinstitut – vurderingsperiodens begyndelsestidspunkt – ECB's indgriben i procedurens indledende fase – kriterier for den påtænkte erhververs finansielle stabilitet og overholdelse af tilsynskravene – spørgsmålet, om der foreligger en rimelig indsigelsesgrund mod erhvervelsen på grundlag af et enkelt eller flere vurderingskriterier – procesreglementets artikel 106 – anmodning om afholdelse af et retsmøde uden begrundelse«

I sag T-330/19,

PNB Banka AS, Riga (Letland), ved advokat O. Behrends,

sagsøger,

mod

Den Europæiske Centralbank (ECB) ved C. Hernández Saseta, F. Bonnard og V. Hümpfner, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af

Europa-Kommissionen ved D. Triantafyllou, A. Nijenhuis og A. Steiblytė, som befuldmægtigede,

intervenient

har

RETTEN (Fjerde Udvidede Afdeling),

sammensat under rådslagningen af afdelingsformanden, S. Gervasoni (refererende dommer), og dommerne L. Madise, P. Nihoul, R. Frendo og J. Martín y Pérez de Nanclares,

justitssekretær: E. Coulon,

på grundlag af den skriftlige forhandling

* Processprog: engelsk.

afsagt følgende

Dom

1 Med sit søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF har sagsøgeren, PNB Banka AS, nedlagt påstand om annullation af Den Europæiske Centralbanks (ECB) afgørelse, meddelt ved skrivelse af 21. marts 2019, om at rejse indsigelse mod erhvervelsen af kvalificerede kapitalandele i selskabet B (herefter »den anfægtede afgørelse«).

I. Sagens baggrund

2 Sagsøgeren var på den dato, hvor den anfægtede afgørelse blev truffet, et mindre signifikant kreditinstitut som omhandlet i artikel 6, stk. 4, i Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT 2013, L 287, s. 63) med hjemsted i Letland. Sagsøgeren blev af denne grund sat under direkte tilsyn af Finanšu un kapitāla tirgus komisija (finans- og kapitalmarkedskommissionen, Letland, herefter »finanskommissionen«).

3 På tidspunktet for sagens anlæg var CR hovedaktionær i sagsøgeren.

4 I løbet af august 2017 indgav CR ifølge sagsøgeren en klage til Det Forenede Kongeriges myndigheder, der vedrørte korruptionshandlinger, som A, chef for Latvijas Banka (Letlands centralbank), angiveligt havde gjort sig skyldig i. Den påtalte korruption bestod i sidstnævntes forsøg på gennem den indflydelse, som han havde over finanskommissionen, at opnå bestikkelse fra CR.

5 Den 12. december 2017 anlagde sagsøgeren samt CR og andre medlemmer af sidstnævntes familie, der er aktionærer i sagsøgeren, en voldgiftssag mod Republikken Letland ved Det Internationale Center for Bilæggelse af Investeringstvister (ICSID) på grundlag af traktaten af 24. januar 1994 om fremme og beskyttelse af investeringer mellem Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland og Republikken Letland.

6 I løbet af december 2017 indberettede CR ifølge sagsøgeren de ovenfor i præmis 4 omhandlede korruptionshandlinger til de lettiske myndigheder.

7 Den 17. februar 2018 blev A anholdt efter, at Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs (kontoret for forebyggelse og bekæmpelse af korruption, Letland, herefter »KNAB«) den 15. februar 2018 havde iværksat en indledende strafferetlig efterforskning mod ham. Denne efterforskning vedrørte beskyldninger om korruption i forbindelse med en tilsynsprocedure mod en anden lettisk bank end sagsøgeren. Ved afgørelse af 19. februar 2018 pålagde KNAB i forbindelse med A's løsladelse A en række sikkerhedsforanstaltninger, herunder et forbud mod at udføre sit hverv som chef for Letlands centralbank.

8 Den 28. juni 2018 blev A tiltalt af den for den i præmis 7 ovenfor omhandlede sag ansvarlige anklagemyndighed. Anklageskriftet, der blev udfyldt den 24. maj 2019, indeholdt tre anklagepunkter. Det første anklagepunkt vedrørte en accept i 2010 af et tilbud om bestikkelse, som formanden for tilsynsrådet for en anden lettisk bank end sagsøgeren havde tilbudt, og selve bestikkelsen, til gengæld for hvilken A havde ydet rådgivning med henblik på at gøre det muligt

for denne bank at unddrage sig finanskommissionens tilsyn og havde afholdt sig fra at deltage i de møder i finanskommissionen, hvorunder spørgsmålene om tilsyn med den nævnte bank var blevet drøftet. Den anden anklage vedrørte dels dennes accept efter den 23. august 2012 af et tilbud om bestikkelse fra næstformanden for bestyrelsen i samme bank til gengæld for A's rådgivning med henblik på at opnå ophævelsen af aktivitetsbegrænsninger, som finanskommissionen havde pålagt, og for at forebygge andre begrænsninger, dels A's accept af betalingen af halvdelen af denne bestikkelse. Den tredje anklage vedrørte hvidvaskning af penge med henblik på at skjule oprindelsen, overførslen og ejerskabet af de midler, der blev udbetalt til A svarende til den i det andet anklagepunkt omhandlede bestikkelse.

9 Den 1. oktober 2018 meddelte sagsøgeren finanskommissionen, at selskabet havde til hensigt direkte at erhverve kvalificerede kapitalandele i et andet lettisk kreditinstitut B (herefter »målbanken«) og at komme over 50% af kapitalen og stemmerettighederne i sidstnævnte. Samme dag underrettede CR finanskommissionen om sin hensigt om via sin andel i sagsøgerens kapital indirekte at erhverve en kvalificeret kapitalandel i målbanken.

10 Den 3. oktober 2018 meddelte finanskommissionen sagsøgeren, at anmeldelsen efter dens opfattelse var ufuldstændig, og at den ikke ville påbegynde vurderingen heraf. Dagen efter anmodede finanskommissionen sagsøgeren om at fremsende yderligere oplysninger.

11 Den 19. oktober 2018 anmeldte de andre indirekte erhververe end CR, herunder CT, til finanskommissionen, at de havde til hensigt indirekte at erhverve en kvalificeret kapitalandel i målbanken.

12 Den 19. og 22. oktober 2018 fremlagde sagsøgeren yderligere oplysninger for finanskommissionen, bl.a. en forretningsplan.

13 Den 30. oktober 2018 meddelte finanskommissionen sagsøgeren, at de fremlagte oplysninger var ufuldstændige, og at den ikke ville påbegynde vurderingsproceduren. Dagen efter anmodede finanskommissionen om yderligere oplysninger.

14 Den 1. og den 20. november 2018 fremsendte de påtænkte erhververe de ønskede supplerende oplysninger, bl.a. en ajourført forretningsplan.

15 Den 23. november 2018 meddelte finanskommissionen de påtænkte erhververe, at finanskommissionen anerkendte modtagelsen af anmeldelserne, at de var fuldstændige, og at de ville blive vurderet inden for en frist på 60 arbejdsdage.

16 Den 15. og 18. januar 2019 anmodede finanskommissionen sagsøgeren og CR om yderligere oplysninger. Finanskommissionen suspenderede vurderingsperioden indtil modtagelsen af de pågældende oplysninger og senest indtil den 13. februar 2019.

17 Den 12. og 13. februar 2019 fremsendte sagsøgeren og CR de yderligere oplysninger.

18 Ved skrivelse af 15. februar 2019 bekræftede finanskommissionen modtagelsen af de fremsendte oplysninger og meddelte de påtænkte erhververe, at vurderingsperioden ville udløbe den 22. marts 2019.

19 Ved dom af 26. februar 2019, Rimšēvičs og ECB mod Letland (C-202/18 og C-238/18, EU:C:2019:139), annullerede Domstolen KNAB's afgørelse af 19. februar 2018, for så vidt som den forbød A at udføre sit hverv som chef for Letlands centralbank. Domstolen fandt, at Republikken Letland ikke havde godtgjort, at afskedigelsen af A som chef for Letlands centralbank var baseret på tilstrækkelige holdepunkter for, at han havde begået en alvorlig forseelse som omhandlet i artikel 14.2, stk. 2, i statutten for Det Europæiske System af Centralbanker og ECB.

20 Samme dag vedtog finanskommissionen beslutning nr. 45/2019, som pålagde sagsøgeren på et individuelt og et konsolideret grundlag at overholde et samlet kapitalkrav i forbindelse med tilsynskontrol- og vurderingsprocessen (herefter »det samlede SREP-kapitalkrav«) på 12%.

21 Den 1. marts 2019 forelagde finanskommissionen ECB et forslag til afgørelse som omhandlet i artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 1024/2013 med henblik på at gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse.

22 Ved skrivelse af 7. marts 2019 opfordrede ECB de påtænkte erhververe til at fremsætte bemærkninger til et udkast til afgørelse.

23 Ved skrivelse af 14. marts 2019 fremsatte sagsøgeren og CR deres bemærkninger.

24 Ved skrivelse af 21. marts 2019 meddelte ECB de påtænkte erhververe den anfægtede afgørelse. Ved denne afgørelse gjorde ECB indsigelse mod erhvervelsen af kvalificerede kapitalandele og overskridelse af:

– 30% af kapitalen og stemmerettighederne, som indirekte ejes af CR og andre parter, der handler i fællesskab som indirekte påtænkte erhververe, i målbanken

– 50% af kapitalen og stemmerettighederne, som sagsøgeren ejer direkte som direkte påtænkt erhverver, i målbanken.

25 ECB vedlagde den anfægtede afgørelse sit svar på de bemærkninger, som sagsøgeren og CR havde fremsat i deres skrivelse af 14. marts 2019 (herefter »svaret på bemærkningerne«).

26 Hvad for det første angår kriteriet om de påtænkte erhververes finansielle soliditet anførte ECB, at dette kriterium skulle anses for opfyldt, hvis det blev godtgjort, at den påtænkte erhverver ikke alene havde kapacitet til at finansiere den påtænkte erhvervelse, men også evnen til i en overskuelig fremtid at opretholde en solid finansiel struktur – både med hensyn til den direkte påtænkte erhverver og målbanken.

27 I første række fandt ECB, at sagsøgeren rådede over midler, der gjorde det muligt for denne at købe aktierne i målbanken. ECB konstaterede imidlertid, at sagsøgeren havde lidt betydelige nettotab. ECB fandt, at sagsøgeren stod over for en høj kreditrisiko, bl.a. med en andel af misligholdte lån på 47% medio 2018 og en lav egenkapital. ECB understregede navnlig, at sagsøgerens egenkapitalprocent udgjorde en tilsidesættelse af det overordnede kapitalkrav (OCR). Den tilføjede, at sagsøgeren i slutningen af 2018 tilsidesatte de krav, der gælder for store risici i forhold til flere modparter. ECB anførte, at sagsøgeren tilsidesatte de begrænsninger, der gælder for transaktioner med forretningsmæssigt forbundne parter, for så vidt angår CR. Den vurderede, at sagsøgeren ikke ville være i stand til at yde finansiel støtte til målbanken, såfremt der blev behov herfor.

28 I anden række fandt ECB, at de indirekte påtænkte erhververe, som indirekte ville kontrollere målbanken, og den nye koncern, der ville blive oprettet efter den påtænkte erhvervelse (herefter »den nye koncern«), ikke vil være i stand til at yde tilstrækkelig finansiel støtte til målbanken og den nye koncern. Den konstaterede, at CR, der var hovedaktionær i sagsøgeren, ikke havde opgivet andre økonomiske ressourcer end sin andel i sagsøgeren til en anslået værdi af 13,6 mio. EUR, som skulle fratrækkes CR's forpligtelser over for sagsøgeren, der beløb sig til 11,8 mio. EUR. ECB fandt, at den forretningsplan, som de påtænkte erhververe havde fremlagt, viste, at den nye koncern havde en lav egenkapital. ECB konstaterede, at den nye koncerns samlede egenkapitalprocent ikke gjorde det muligt at nå det OCR, der for tiden gjaldt for sagsøgeren på koncernniveau. ECB fandt generelt, at størrelsen af den nye koncerns egenkapital ikke var passende, henset til den omstændighed, at denne koncern havde et højt risikoniveau, og at fremtidige kapitaltilførsler sandsynligvis ville blive nødvendige.

29 ECB fandt endvidere, at der forelå alvorlig tvivl med hensyn til de indirekte påtænkte erhververes reelle villighed til at støtte målbanken, hvis der blev behov herfor. Den anførte, at der ikke forelå en bindende og uigenkaldelig forpligtelse fra de indirekte påtænkte erhververes side til at yde en sådan støtte. ECB tog ligeledes hensyn til, at man for nylig i væsentlig grad havde forsømt at yde finansiel støtte til sagsøgeren.

30 ECB konkluderede, at kriteriet om finansiel soliditet ikke var opfyldt.

31 Hvad for det andet angår kriteriet om kreditinstituttets evne til at overholde tilsynskravene fandt ECB, at denne evne skulle vurderes ikke blot i forhold til målbanken, men også i forhold til den nye koncern. Den tilføjede, at der skulle tages udgangspunkt ikke blot i tidspunktet for den påtænkte erhvervelse, men også efter denne erhvervelse.

32 ECB var af den opfattelse, at selv om den påtænkte erhvervelse ikke ville have nogen umiddelbar negativ indvirkning på selve målbankens overholdelse af egenkapital- og likviditetskravene på individuelt niveau, ville den nye koncern sandsynligvis ikke opfylde egenkapitalkravene både i det grundscenario og det negative scenario i den forretningsplan, som de påtænkte erhververe havde fremlagt. Ved at antage, at det samlede SREP-kapitalkrav, der ville gælde for den nye koncern, ikke ville være lavere end det, der gjaldt for sagsøgeren i 2018 og 2019, så den nye koncern nemlig bort fra det gældende OCR.

33 ECB konstaterede ligeledes, at målbanken havde lidt betydelige tab i løbet af de to foregående år. Den anførte, at finanskommissionen den 26. februar 2018 havde indledt en administrativ procedure for så vidt angår målbankens forsømmelser i forbindelse med det interne tilsynssystem og bekæmpelsen af hvidvask. Den fandt, at den nye koncern ville stå over for en høj risikoprofil, og at det med rimelighed kunne forventes, at det samlede SREP-kapitalkrav, der gjaldt for den nævnte koncern, ville være højere end de niveauer, der var forudset i grundscenariet i forretningsplanen.

34 ECB fandt, at dette grundscenario var alt for optimistisk, for så vidt som det forudså en tilbagevenden til meget hurtig rentabilitet og akkumulering af overskud. Den understregede, at forretningsplanen ikke indeholdt detaljerede og overbevisende oplysninger om de frister, der var nødvendige for at nå rentabilitetstærsklen, og for at nå en sådan målfortjeneste på ét år.

35 ECB anførte, at de påtænkte erhververe havde fremlagt flere ugunstige scenarier. Den konstaterede, at i det værst tænkelige scenario forblev målbankens driftsomkostninger konstante, og målbanken ville blive pålagt en bøde på 1,5 mio. EUR af finanskommissionen inden for

rammerne af den administrative procedure i forbindelse med bekæmpelsen af hvidvask. I dette scenario ville der opstå en yderligere mangel på egenkapital i forhold til OCR for 2019. ECB fandt, at disse ugunstige scenarier var mere realistiske end grundscenariet, og fremhævede den nye koncerns utilstrækkelige egenkapital.

36 ECB var derfor af den opfattelse, at den nye koncern sandsynligvis ikke ville opfylde de gældende egenkapitalkrav.

37 ECB var af den opfattelse, at den nye koncern ville stå over for sagsøgerens gamle problemer, dvs. et højt kreditrisikoniveau og en tilsidesættelse af grænserne for store eksponeringer. Den fandt, at den omstændighed, at sagsøgerens høje kreditrisikoniveau fortsat bestod, ville have en indvirkning på risikoen for den nye koncerns kapitalunderskud. Den fandt, at sagsøgerens tilsidesættelser af grænserne for store eksponeringer ifølge de ugunstige scenarier fortsat ville bestå.

38 Endelig fandt ECB, at de ledelsesmæssige mangler og svagheder i den interne kontrol hos sagsøgeren og målbanken, navnlig hvad angik forebyggelsen af hvidvask, ikke blev behandlet i forretningsplanen, og at der ikke var nogen grund til at antage, at oprettelsen af en ny koncern ville gøre det muligt at rette op på disse mangler og svagheder.

39 ECB fandt generelt, at de påtænkte erhververes strategi i forhold til målbanken ikke var klar. Den fandt, at de påtænkte erhververe kun havde givet meget begrænsede oplysninger om den planlagte fusion, som skulle strække sig over en periode på op til 18 måneder, og om organiseringen af den nye koncern indtil fusionens fuldendelse. Den anførte, at denne mangel på klarhed gjorde sig bemærket i forretningsplanens dårlige kvalitet med hensyn til sammenhæng, læsbarhed og beskrivelse af de planlagte handlinger, hvilket øgede tvivlen om den påtænkte erhvervelses samlede troværdighed.

40 ECB var af den opfattelse, at den påtænkte erhvervelse ikke kunne føre til dannelsen af en levedygtig ny bankkoncern, navnlig fordi de foranstaltninger, der kunne sikre en sådan operations succes, ikke var tilstrækkeligt detaljerede eller overbevisende. Den fandt, at den nye koncern ville blive korrumperet ved en uholdbar forretningsmodel, et mangelfuldt ledelses- og internt kontrolsystem, der var nedarvet fra de to enheder, der skulle fusioneres, samt en lidet klar strategi til at overvinde disse problemer, og at den havde en lav egenkapital, hvilket indebar en høj risiko for tilsidesættelse af tilsynskravene. Den fandt, at den påtænkte erhvervelse uafhængigt af den planlagte fusion, og idet der kun blev taget hensyn til målbanken, ville have en negativ indvirkning på denne banks evne til at afhjælpe sine aktuelle mangler og svagheder.

41 Følgelig fandt ECB, at kriteriet om overholdelse af tilsynskravene heller ikke var opfyldt.

42 ECB konkluderede, at eftersom hverken kriteriet om den påtænkte erhververs finansielle stabilitet eller kriteriet om overholdelse af tilsynskravene var opfyldt, ville den modsætte sig den påtænkte erhvervelse uden at undersøge denne erhvervelse på grundlag af de øvrige kriterier, der er fastsat i artikel 23, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT 2013, L 176, s. 338).

43 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 31. maj 2019 har sagsøgeren, CR og CT anlagt nærværende søgsmål.

II. De faktiske omstændigheder efter anlæggelsen af søgsmålet

44 Den 15. august 2019 fastslog ECB, at sagsøgeren måtte anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende som omhandlet i artikel 18, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1). Samme dag besluttede Den Fælles Afviklingsinstans (SRB) ikke at vedtage en afviklingsordning som omhandlet i denne forordnings artikel 18, stk. 1, over for sagsøgeren.

45 Den 22. august 2019 indgav finanskommissionen en begæring til Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa (byretten i Riga, retskreds Vidzeme, Letland) om at erklære sagsøgeren insolvent.

46 Den 12. september 2019 erklærede Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa (byretten i Riga, retskreds Vidzeme) sagsøgeren insolvent. Byretten udnævnte en kurator med ansvar for insolvensbehandlingen (herefter »kurator«) og overførte alle sagsøgerens og dennes bestyrelses beføjelser til denne. Byretten forkastede sagsøgerens bestyrelses anmodning om at opretholde bestyrelsens rettigheder til at repræsentere sagsøgeren i forbindelse med søgsmålet til prøvelse af ECB's vurdering af 15. august 2019, hvori det blev fastslået, at sagsøgeren var nødlidende eller forventeligt nødlidende, til prøvelse af SRB's afgørelse af samme dag om ikke at vedtage en afviklingsordning over for sagsøgeren samt til prøvelse af finanskommissionens afgørelse om at indlede en insolvensbehandling. Byretten tilføjede, at dette ikke udelukkede muligheden for, at sagsøgerens bestyrelse kunne indgive en særskilt anmodning til kurator for så vidt angår repræsentationsrettighederne i forbindelse med specifikke opgaver.

47 Ligeledes den 12. september 2019 anmodede finanskommissionen ECB om at tilbagekalde sagsøgerens tilladelse.

48 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 25. oktober 2019 (sag T-732/19) har sagsøgeren samt andre aktionærer eller potentielle aktionærer i sagsøgeren anlagt sag med påstand om annullation af SRB's afgørelse af 15. august 2019 om ikke at vedtage en afviklingsordning i forhold til sagsøgeren.

49 Den 21. december 2019 ophørte A som chef for Letlands centralbank.

50 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 29. januar 2020 (sag T-50/20) har sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af ECB's afgørelse af 19. november 2019 om afslag på at pålægge kurator at give den advokat, der er bemyndiget af sagsøgerens bestyrelse, adgang til selskabets forretningslokaler, de oplysninger, som det ligger inde med, samt dets personale og ressourcer.

51 Den 17. februar 2020 foretog ECB inddragelse af sagsøgerens tilladelse. Inddragelsen fik virkning dagen efter.

52 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 27. april 2020 (sag T-230/20) har sagsøgeren anlagt sag til prøvelse af denne afgørelse.

III. Retsforhandlinger og parternes påstande

53 Den 10. september 2019 har ECB indgivet svarskrift til Rettens Justitskontor.

54 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 20. september 2019 har Europa-Kommissionen anmodet om tilladelse til at intervenere i nærværende sag til støtte for ECB's påstande. Ved afgørelse af 28. oktober 2019 har formanden for Rettens Fjerde Afdeling givet Kommissionen tilladelse at intervenere.

55 Den 4. november 2019 har Kommissionen indgivet interventionsindlæg til Rettens Justitskontor.

56 Den 28. april 2020 besluttede formanden for Fjerde Afdeling at udsætte sagen i henhold til artikel 69, litra d), i Rettens procesreglement indtil afsigelsen af Rettens afgørelse i sag T-50/20. Ved kendelse af 12. marts 2021, PNB Banka mod ECB (T-50/20, EU:T:2021:141), traf Retten afgørelse i den nævnte sag og behandlingen af den foreliggende sag blev genoptaget på denne dato.

57 Den 28. april 2021 og derefter den 28. juni 2021 anmodede sagsøgeren, CR og CT om udsættelse af sagen indtil Domstolen har truffet afgørelse i sag C-321/21 P vedrørende appellen til prøvelse af kendelse af 12. marts 2021, PNB Banka mod ECB (T-50/20, EU:T:2021:141). Den 20. maj 2021 og derefter den 6. august 2021 besluttede formanden for Fjerde Afdeling efter høring af ECB ikke at udsætte sagen.

58 Ved skrivelse af 8. juli 2021 meddelte sagsøgerens repræsentant Retten, at vedkommende ikke længere repræsenterede CR og CT. Ved kendelse af 21. december 2021 besluttede Retten (Fjerde Afdeling) på grundlag af procesreglementets artikel 131, stk. 2, at det var ufornødent at træffe afgørelse i nærværende sag, for så vidt som den var anlagt af CR og CT.

59 Fristen for indlevering af replikken blev senest fastsat til den 30. september 2021. Sagsøgeren har ikke indgivet replik inden for den fastsatte frist.

60 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede afgørelse annulleres.

– ECB tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

61 ECB har, støttet af Kommissionen, nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

IV. Retlige bemærkninger

A. Spørgsmålet, om den repræsentant, der har anlagt søgsmålet på sagsøgerens vegne, har fuldmagt

62 I henhold til procesreglementets artikel 51, stk. 3, skal advokaterne, når den part, de repræsenterer, er en privat juridisk person, til Justitskontoret indlevere en fuldmagt udstedt af denne private juridiske person.

63 En fuldmagt udstedt af formanden for sagsøgerens bestyrelse den 5. marts 2019 findes i sagens akter (bilag A.2).

64 Sagsøgeren har gjort gældende, at kurator nægtede at give den advokat, som sagsøgeren havde udpeget til at repræsentere sig, adgang til selskabets dokumenter, forretningslokaler, personale og ressourcer. Sagsøgeren har inden for rammerne af sit svar af 13. marts 2020 på et spørgsmål fra Retten fremlagt en skrivelse fra kurator af 16. september 2019, hvoraf det fremgår, at selskabets advokat for det første skulle »forelægge kurator en skriftlig rapport om status for aftalen [om levering af juridiske tjenesteydelser], hvori der i detaljer oplyses om de instrukser, som [advokaten har modtaget fra sagsøgeren], om de opgaver, som [advokaten] har udført, og om der rent faktisk er tale om et igangværende arbejde«, for det andet »underrette kurator med hensyn til betalinger […]«, for det tredje »afholde sig fra enhver aktivitet på [sagsøgerens] vegne uden forud herfor at have konsulteret kurator, og navnlig ophøre med at yde debitérbare tjenesteydelser til [sagsøgeren]«.

65 Til trods for den nævnte skrivelse fra kurator af 16. september 2019 fremgår det ikke af sagsakterne – og hverken sagsøgeren eller ECB har gjort gældende – at kurator tilbagekaldte den fuldmagt, som var udstedt af formanden for sagsøgerens bestyrelse den 5. marts 2019. Den nævnte skrivelse nævner ikke en sådan tilbagekaldelse, selv om den anfører, at den af bestyrelsesformanden udpegede advokat skal afholde sig fra enhver form for aktivitet på sagsøgerens vegne uden forud herfor at have konsulteret kurator.

66 Retten fastslår følgelig, at sagsøgeren har indleveret en fuldmagt, der giver selskabets advokat ret til at anlægge sag i henhold til procesreglementets artikel 51, stk. 3.

B. Anmodningerne om udsættelse af sagen fremsat den 28. april 2021 og derefter den 28. juni 2021

67 Den 28. april 2021 og derefter den 28. juni 2021 anmodede sagsøgeren om udsættelse af sagen. Til støtte for sine anmodninger om udsættelse har sagsøgeren gjort gældende, at sagsøgeren på trods af dom i sagen af 5. november 2019, ECB m.fl. mod Trasta Komercbanka m.fl. (C-663/17 P, C-665/17 P og C-669/17 P, EU:C:2019:923), havde behov for at få adgang til selskabets forretningslokaler, sagsakter og økonomiske ressourcer, og at kurator ikke samarbejdede med henblik på at sikre sagsøgerens effektive repræsentation.

68 Selv om Retten ikke er forpligtet til at angive grundene til, at den beslutter at udsætte en sag i henhold til procesreglementets artikel 69, litra c) eller d), finder den det undtagelsesvis hensigtsmæssigt at bemærke følgende.

69 Beslutningen om at udsætte en sag i henhold til procesreglementets artikel 69, litra c) eller d), henhører under Rettens skøn (jf. i denne retning kendelser af 20.10.2011, DTL mod KHIM, C-67/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2011:683, præmis 32 og 33, og af 15.10.2012, Internationaler Hilfsfonds mod Kommissionen, C-554/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2012:629, præmis 37, og kendelse af 17. januar 2018, Josel mod EUIPO, C-536/17 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2018:14, præmis 5).

70 I den foreliggende sag blev sagen udsat den 28. april 2020, indtil Retten traf afgørelse i sag T-50/20, hvorved sagsøgeren havde nedlagt påstand om annullation af ECB's afgørelse af 19. november 2019 om afslag på at pålægge kurator at give den advokat, der var bemyndiget af sagsøgerens bestyrelse, adgang til sagsøgerens forretningslokaler, de oplysninger, som selskabet var i besiddelse af, personale og ressourcer.

71 Ved kendelse af 12. marts 2021, PNB Banka mod ECB (T-50/20, EU:T:2021:14 1), afviste Retten sagsøgerens søgsmål. Retten fandt navnlig, at det var åbenlyst, at ECB ikke havde beføjelse til at efterkomme sagsøgerens bestyrelses anmodning om at give kurator pålæg om at give den advokat, som denne bestyrelse havde bemyndiget, adgang til sagsøgerens forretningslokaler, oplysninger, personale og ressourcer (præmis 73). Retten fastslog også, at afgørelser truffet af de nationale myndigheder i forbindelse med en konkursbehandling, såsom den konkursbehandling, som sagsøgeren er genstand for, vedrørende eventuelle anmodninger om adgang til det pågældende kreditinstituts dokumenter, forretningslokaler, personale eller ressourcer som udgangspunkt er underlagt de nationale domstoles prøvelse, der i givet fald kan forelægge præjudicielle spørgsmål for Domstolen i medfør af artikel 267 TEUF, hvis der måtte opstå tvivl om fortolkningen eller anvendelsen af EU-retten (præmis 72).

72 Det skal ligeledes fastslås, at sagsøgeren, på trods af bl.a. udsættelsen af sagen fra den 28. april 2020 til den 12. marts 2021, hverken har godtgjort eller endog hævdet, herunder i sin anmodning om udsættelse af sagen af 28. juni 2021, at have indledt en retssag mod kurator, som sagsøgeren imidlertid for Retten har beskyldt for at have forment den af selskabets bestyrelse bemyndigede advokat adgang til selskabets forretningslokaler, oplysninger, personale og ressourcer siden slutningen af 2019.

73 Efter at have fremlagt udvekslinger af skrivelser og e-mails med kurator, som fandt sted den 12. og den 16. september 2019 samt i løbet af november 2019, har sagsøgeren i sin anmodning om udsættelse af sagen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 28. april 2021, begrænset sig til at gøre gældende, at selskabet »forstærkede sine bestræbelser« i forhold til kurator og de lettiske domstole, uden at præcisere den nærmere karakter af disse bestræbelser.

74 Det fremgår desuden ikke af afgørelsen af 12. september 2019 fra Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa (byretten i Riga, retskreds Vidzeme), der er nævnt i præmis 46 ovenfor, at sagsøgeren skulle være forhindret i at indbringe en eventuel tvist med kurator for de lettiske domstole. Ikke alene nævner denne afgørelse, at det ikke er udelukket, at sagsøgerens bestyrelse har mulighed for at indgive en særskilt anmodning til kurator for så vidt angår repræsentationsrettigheder i forbindelse med specifikke opgaver, men dom af 5. november 2019, ECB m.fl. mod Trasta Komercbanka m.fl. (C-663/17 P, C-665/17 P og C-669/17 P, EU:C:2019:923), som sagsøgeren har påberåbt sig med henblik på at gøre gældende, at kurator ikke samarbejder på tilfredsstillende vis i forbindelse med at sikre sagsøgerens effektive repræsentation, blev afsagt efter byrettens afgørelse, således at sagsøgeren a priori kan påberåbe sig den nævnte dom som et nyt element for den nationale domstol.

75 Retten finder derfor, at der ikke er grund til på ny at udsætte sagen.

C. Den mundtlige forhandling

76 Procesreglementets artikel 106 har følgende ordlyd:

»1. Retsforhandlingernes mundtlige del for Retten omfatter et retsmøde, der afholdes enten af Rettens egen drift eller efter anmodning fra en hovedpart.

2. En hovedparts anmodning om afholdelse af retsmøde skal indeholde grundene til, at parten ønsker at udtale sig mundtligt. […]

3. Foreligger der ikke nogen anmodning som omhandlet i stk. 2, kan Retten, hvis den finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst ved sagsakterne, beslutte at træffe afgørelse i sagen, uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del. […]«

77 Det fremgår således af procesreglementets artikel 106, at såfremt der ikke foreligger nogen anmodning om afholdelse af retsmøde med angivelse af grundene til, at en hovedpart ønsker at udtale sig mundtligt, kan Retten, hvis den finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, træffe afgørelse i sagen uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del.

78 Begrundelsen til udkastet til procesreglementet af 14. marts 2014, der er tilgængelig for offentligheden på Den Europæiske Unions Domstols websted, bekræfter i øvrigt, at navnlig henset til kravene om god retspleje og procesøkonomi »ønsker Retten at få mulighed for at afstå fra at afholde retsmøde, hvis den vurderer, at et sådant møde ikke er nødvendigt, for så vidt som en af hovedparterne ikke anmoder herom og angiver grundene til, at den pågældende ønsker at fremsætte sine bemærkninger mundtligt«.

79 Det fremgår af punkt 142 i de praktiske gennemførelsesbestemmelser til procesreglementet (herefter »gennemførelsesbestemmelserne«), at den hovedpart, som ønsker at udtale sig mundtligt i et retsmøde, inden for en frist på tre uger efter, at det er forkyndt for parterne, at retsforhandlingernes skriftlige del er afsluttet, skal fremsætte en begrundet anmodning herom. Det præciseres heri, at denne begrundelse skal være støttet på en konkret vurdering af nytten for den pågældende part af, at der afholdes et sådant retsmøde, og angive de elementer i sagsakterne »eller« i argumentationen, som parten finder det nødvendigt at udbygge »eller« imødegå mere udførligt i et retsmøde. Det anføres heri, at det med henblik på en bedre ledelse af forhandlingerne i retsmødet er »ønskværdigt«, at begrundelsen ikke fremstår af generel karakter, idet den f.eks. begrænser sig til at henvise til sagens vigtighed. Punkt 143 i gennemførelsesbestemmelserne foreskriver, at såfremt der ikke foreligger nogen begrundet anmodning indgivet af en hovedpart inden for den fastsatte frist, kan Retten beslutte at træffe afgørelse i sagen, uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del.

80 Det følger således af procesreglementets artikel 106 og af gennemførelsesbestemmelsernes punkt 142 og 143, at når der ikke foreligger nogen anmodning om afholdelse af retsmøde, eller der foreligger en anmodning om afholdelse af retsmøde uden begrundelse, kan Retten beslutte at træffe afgørelse, uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del, hvis den finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst ved sagsakterne.

81 I den foreliggende sag har sagsøgeren ved skrivelse af 29. november 2021 udtalt følgende om afholdelse af retsmøde:

»1. Jeg bekræfter, at [sagsøgeren] af de grunde, som jeg har forklaret i detaljer, på nuværende tidspunkt ikke har nogen effektiv repræsentation. Med det eneste formål at overholde den gældende frist anmoder jeg hermed om afholdelse af retsmøde. Det er imidlertid nødvendigt først at genoprette repræsentation af [sagsøgeren].

2. Det er ikke muligt at forberede eller deltage i et retsmøde under de aktuelle omstændigheder.«

82 Det fremgår af den nævnte skrivelse af 29. november 2021, at sagsøgerens anmodning om afholdelse af et retsmøde er uden begrundelse. Denne anmodning indeholder nemlig ingen begrundelse for, at sagsøgeren ønsker at udtale sig mundtligt.

83 Rettens Justitskontor har endvidere i skrivelse af 25. oktober 2021, hvori hovedparterne blev underrettet om afslutningen af retsforhandlingernes skriftlige del, henvist til bestemmelserne i procesreglementets artikel 106, stk. 2, og i gennemførelsesbestemmelsernes punkt 142 og henledt hovedparternes opmærksomhed på den omstændighed, at begrundelsen i forbindelse med sundhedskrisen skulle opfylde kravene i det nævnte punkt i gennemførelsesbestemmelserne.

84 Sagsøgeren har ganske vist i sin anmodning om afholdelse af retsmøde gjort gældende, at selskabet anså sig for at mangle en effektiv repræsentation.

85 Selv hvis det antages, at sagsøgeren herved forsøger implicit at retfærdiggøre den manglende begrundelse for sin anmodning om afholdelse af retsmøde, hvilket imidlertid ikke fremgår af den nævnte anmodning, skal det fastslås, at sagsøgerens argumentation vedrørende en manglende effektiv repræsentation ikke kan anses for en begrundelse for, at denne anmodning er uden begrundelse. Navnlig forhindrede den omstændighed, at sagsøgeren manglede en effektiv repræsentation, således som sagsøgeren har anført, på ingen måde sagsøgeren i at fremføre udførlige oplysninger til støtte for en anmodning om afholdelse af retsmøde.

86 Eftersom sagsøgeren ikke har fremført den mindste begrundelse i sin anmodning om afholdelse af retsmøde og derudover på trods af, at forpligtelsen til at begrunde anmodningen udtrykkeligt var blevet nævnt over for sagsøgeren af Rettens Justitskontor, må det fastslås, at den nævnte anmodning om afholdelse af retsmøde ikke overholder procesreglementets artikel 106, stk. 2.

87 På denne baggrund har Retten, idet den finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst ved sagsakterne, besluttet at træffe afgørelse i sagen, uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del i henhold til procesreglementets artikel 106, stk. 3.

D. Realiteten

1. Det første anbringende om, at vurderingsperioden udløb før vedtagelsen af den anfægtede afgørelse

88 Sagsøgeren har gjort gældende, at den vurderingsperiode, der er fastsat i artikel 22, stk. 2, i direktiv 2013/36, udløb før vedtagelsen af den anfægtede afgørelse. Den påtænkte erhvervelse anses imidlertid i henhold til direktivets artikel 22, stk. 6, for at være godkendt, hvis

tilsynsmyndigheden ikke gør indsigelse mod erhvervelsen inden udløbet af denne periode, og ECB ikke på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse kunne modsætte sig den påtænkte erhvervelse.

89 Sagsøgeren har gjort gældende, at alle betingelserne for, at vurderingsperioden begyndte at løbe, var opfyldt på tidspunktet for finanskommissionens e-mail af 25. oktober 2018. Sidstnævnte begyndte senest den 29. oktober 2018, to arbejdsdage efter den nævnte e-mail. Ved denne e-mail og derefter ved skrivelsen af 30. oktober 2018 anerkendte finanskommissionen nemlig, at den havde modtaget underretningen om den påtænkte erhvervelse samt alle de krævede dokumenter. Sagsøgeren har tilføjet, at såfremt det er korrekt, at finanskommissionen i sin e-mail af 25. oktober 2018 og derefter i sin skrivelse af 30. oktober 2019 beskrev en tilgang, der adskiller sig fra den procedure og de frister, der er fastsat i artikel 22 i direktiv 2013/36, og som ifølge finanskommissionen blev pålagt sagsøgeren af ECB, er dette argument irrelevant.

90 ECB har bestridt sagsøgerens argumentation.

91 Artikel 22, stk. 1, 2 og 6, i direktiv 2013/36 har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne stiller krav om, at enhver fysisk eller juridisk person eller fysiske eller juridiske personer, som handler samlet (»den påtænkte erhverver«), der påtænker direkte eller indirekte at erhverve en kvalificeret kapitalandel i et kreditinstitut eller direkte eller indirekte yderligere at forøge en sådan kvalificeret kapitalandel i et kreditinstitut med det resultat, at den pågældendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når op på eller overstiger 20, 30 eller 50%, eller at kreditinstituttet derved bliver den pågældendes datterselskab (»den påtænkte erhvervelse«), skal underrette de kompetente myndigheder for det kreditinstitut, hvori de enten søger at erhverve eller forøge en kvalificeret kapitalandel, skriftligt og inden erhvervelsen, om størrelsen af den kapitalandel, der påtænkes erhvervet, og de relevante oplysninger, der er specificeret i overensstemmelse med [dette direktivs] artikel 23, stk. 4. […]

2. De kompetente myndigheder anerkender straks skriftligt modtagelsen af den i stk. 1 omhandlede underretning eller de i stk. 3 omhandlede yderligere oplysninger og under alle omstændigheder senest to arbejdsdage efter modtagelsen over for den påtænkte erhverver.

De kompetente myndigheder har en frist på højst 60 arbejdsdage fra datoen for den skriftlige anerkendelse af modtagelsen af underretningen og alle de dokumenter, som medlemsstaten kræver vedlagt underretningen på grundlag af listen i [direktivets] artikel 23, stk. 4 (»vurderingsperioden«), til at foretage den i [dette direktivs] artikel 23, stk. 1, omhandlede vurdering (»vurderingen«).

De kompetente myndigheder underretter den påtænkte erhverver om den dato, hvor vurderingsperioden udløber, samtidig med anerkendelsen af modtagelsen.

[…]

6. Gør de kompetente myndigheder ikke i løbet af vurderingsperioden skriftligt indsigelse mod den påtænkte erhvervelse, anses den for at være godkendt.«

92 Artikel 23, stk. 4, i direktiv 2013/36 har følgende ordlyd: »Medlemsstaterne offentliggør en liste med de oplysninger, der er nødvendige for at foretage vurderingen, og som skal stilles til rådighed for de kompetente myndigheder på tidspunktet for den underretning, der er omhandlet i [dette direktivs] artikel 22, stk. 1. […]«

93 Artikel 22 og 23 i direktiv 2013/36 er blevet gennemført ved artikel 28 og 29 i den lettiske lov om kreditinstitutter, således som disse er præciseret i finanskommissionens bekendtgørelse 192 af 28. november 2017 med overskriften »Liste over oplysninger, der kræves ved underretning om erhvervelse eller forøgelse af kvalificerede kapitalandele, generelle principper og procedurer for behandling af en underretning« (herefter »bekendtgørelse 192«).

94 Artikel 28 i bekendtgørelse 192 bestemmer, at anerkendelsen af modtagelsen af underretningen om den påtænkte erhvervelse bl.a. angiver, at underretningen anses for fuldstændig.

95 De fælles retningslinjer for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA) og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) vedrørende tilsynsmæssig vurdering af erhvervelser og forøgelser af kvalificerede kapitalandele i den finansielle sektor, offentliggjort den 20. december 2016 (JC/GL/2016/01) (herefter »de fælles retningslinjer«), indeholder i øvrigt præciseringer med hensyn til underretningen. Såvel ECB som finanskommissionen har anført, at de overholder disse retningslinjer i henhold til artikel 16, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT 2010, L 331, s. 12). Ifølge retningslinjernes punkt 9.1, andet punktum, skal underretningen anses for fuldstændig, når den indeholder alle de nødvendige oplysninger i den liste, der skal offentliggøres i overensstemmelse med den relevante lovgivning med henblik på tilsynsmyndigheden for målbankens tilsynsmæssige vurdering. Det fremgår af tredje punktum i punkt 9.1, at anerkendelsen af modtagelse udelukkende bør udgøre et proceduremæssigt skridt vedrørende underretningens formelle fuldstændighed og bevirker, at fristen på 60 arbejdsdage til at foretage den tilsynsmæssige vurdering bliver indledt, og omfatter ikke en indholdsmæssig gennemgang fra måltilsynsmyndighedens side af den fremlagte dokumentation.

96 I den foreliggende sag anerkendte finanskommissionen modtagelsen af underretningen om den påtænkte erhvervelse i overensstemmelse med artikel 22, stk. 2, i direktiv 2013/36, som gennemført i lettisk lovgivning, ved skrivelse af 23. november 2018. I denne skrivelse anføres det navnlig i overensstemmelse med artikel 28 i bekendtgørelse 192, at underretningen er fuldstændig.

97 Det er med urette, at sagsøgeren har gjort gældende, at finanskommissionen før den 23. november 2018 i sin e-mail af 25. oktober 2018 og sin skrivelse af 30. oktober 2018 anerkendte, at den havde modtaget underretningen og alle de krævede dokumenter.

98 Tværtimod meddelte finanskommissionen for det første ved den nævnte e-mail af 25. oktober 2018, der er nævnt i den omtalte skrivelse af 30. oktober 2018, sagsøgeren, at ECB var i færd med at kontrollere, om underretningen var fuldstændig. For det andet meddelte finanskommissionen ved denne skrivelse af 30. oktober 2018 sagsøgeren, at de fremlagte rapporter ikke var fuldstændige, og at vurderingsproceduren ikke var blevet indledt.

Finanskommissionen tilføjede, at den ville informere sagsøgeren ved særskilt skrivelse om de oplysninger, der manglede. Den 31. oktober 2018 fremsendte finanskommissionen listen over de nævnte oplysninger til sagsøgeren.

99 Følgelig udgjorde hverken finanskommissionens e-mail af 25. oktober 2018 eller skrivelse af 30. oktober 2018 en anerkendelse af modtagelsen af underretningen som omhandlet i artikel 22, stk. 2, i direktiv 2013/36, som gennemført i lettisk lovgivning.

100 Sagsøgeren har i øvrigt ikke hævdet, at de oplysninger, som finanskommissionen anmodede om i sin skrivelse af 31. oktober 2018, ikke var nødvendige for at foretage vurderingen og ikke skulle meddeles finanskommissionen på tidspunktet for underretningen i overensstemmelse med artikel 22, stk. 1, og artikel 23, stk. 4, i direktiv 2013/36, som gennemført i lettisk lovgivning. Navnlig har sagsøgeren ikke anført, at disse oplysninger ikke er nævnt i bekendtgørelse 192, som opstiller en liste over de oplysninger, der er nødvendige for at foretage vurderingen, og som skal fremsendes til de kompetente myndigheder på tidspunktet for den underretning, der er omhandlet i artikel 22, stk. 1, i direktiv 2013/36 og bilagene til denne forordning.

101 Det skal for fuldstændighedens skyld bemærkes, at ECB uden at blive modsagt har gjort gældende, at der i den forretningsplan, der blev fremlagt den 19. oktober 2018, manglede visse oplysninger, der kræves i henhold til bilag 9 til bekendtgørelse 192, nemlig for det første en plan til gennemførelse af det mål, der forfølges med den påtænkte erhvervelse, for det andet de påtænkte finansielle resultater, der er fastsat for de næste tre år (på individuelt og konsolideret niveau), og for det tredje sammensætningen af bestyrelsen, sammensætningen af tilsynsrådet og dets forpligtelser samt sammensætningen af de vigtigste udvalg i finansieringsinstituttet, som bestyrelsen eller tilsynsrådet har nedsat, herunder oplysninger om de personer, der leder eller vil lede finansieringsinstituttet og dets udvalg.

102 Følgelig kan sagsøgeren ikke med føje gøre gældende, at betingelserne for, at vurderingsperioden begyndte at løbe fra den 25. oktober 2018, var opfyldt.

103 Det første anbringende skal således forkastes som ugrundet.

2. Det andet anbringende om tilsidesættelse af den procedure, der er fastsat i artikel 15 i forordning nr. 1024/2013 og i artikel 85-87 i forordning nr. 468/2014

104 Sagsøgeren har gjort gældende, at finanskommissionen og ECB ikke har overholdt de procedureregler, der gælder i den foreliggende sag, og som er fastsat i artikel 15 i forordning nr. 1024/2013 og artikel 85-87 i ECB's forordning (EU) nr. 468/2014 af 16. april 2014 om fastlæggelse af en ramme for samarbejde inden for Den Fælles Tilsynsmekanisme mellem Den Europæiske Centralbank og de kompetente nationale myndigheder og med de udpegede nationale myndigheder (EUT 2014, L 141, s. 1), eftersom finanskommissionen ikke fremlagde noget forslag til afgørelse.

105 Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er behæftet med en procedurefejl, idet de lovbestemte egenkapitalkrav, som den er baseret på, først blev fastlagt i en skrivelse modtaget den 1. marts 2019, lang tid efter underretningen om den påtænkte erhvervelse, på et tidspunkt, hvor sagsøgeren ikke længere havde mulighed for at ændre denne underretning. ECB tog endvidere ikke hensyn til den omstændighed, at de specifikke krav, der var fastsat af finanskommissionen, var blevet bestridt af sagsøgeren og var genstand for en undersøgelse.

106 ECB har bestridt sagsøgerens argumentation.

107 Artikel 15 i forordning nr. 1024/2013 bestemmer følgende:

»1. Med forbehold af undtagelserne i [forordningens] artikel 4, stk. 1, litra c), indsendes enhver anmeldelse om erhvervelse af en kvalificeret andel i et kreditinstitut, der er etableret i en deltagende medlemsstat, eller alle relaterede oplysninger til de kompetente nationale myndigheder i den medlemsstat, hvor kreditinstituttet er etableret i overensstemmelse med kravene i den relevante nationale lovgivning på grundlag af de retsakter, der er omhandlet i [forordningens] artikel 4, stk. 3, første afsnit.

2. Den kompetente nationale myndighed vurderer den foreslåede erhvervelse og fremsender mindst ti arbejdsdage før udløbet af den relevante vurderingsperiode, der er fastsat i den relevante EU-ret, anmeldelsen til ECB med et forslag til afgørelse om at modsætte sig eller ikke at modsætte sig erhvervelsen på grundlag af kriterierne i de retsakter, der er omhandlet [forordningens] i artikel 4, stk. 3, første afsnit, og bistår ECB i overensstemmelse med [forordningens] artikel 6.

3. ECB beslutter, om den skal modsætte sig erhvervelsen på grundlag af de vurderingskriterier, der er fastsat i den relevante EU-ret, og i overensstemmelse med den procedure og de vurderingsperioder, der er fastsat heri.«

108 For så vidt som sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er i strid med artikel 15 i forordning nr. 1024/2013 og med artikel 85-87 i forordning nr. 468/2014, eftersom finanskommissionen ikke forelagde ECB et forslag til afgørelse, skal det for det første fastslås, at dette argument savner grundlag i de faktiske omstændigheder. Som det fremgår af den anfægtede afgørelses punkt 1.3 og 2.1, forelagde finanskommissionen et forslag til afgørelse for ECB den 1. marts 2019, hvilket er blevet fremlagt for Retten.

109 For det andet har sagsøgeren påberåbt sig, at der foreligger en procedurefejl, for så vidt som ECB støttede sig på lovbestemte egenkapitalkrav, som først blev fastsat af finanskommissionen ved en skrivelse, som sagsøgeren har angivet at have modtaget den 1. marts 2019 efter underretningen om den påtænkte erhvervelse.

110 Det skal i denne forbindelse fastslås, at hverken artikel 15 i forordning nr. 1024/2013 eller artikel 85-87 i forordning nr. 468/2014, som sagsøgeren har påberåbt sig, er til hinder for, at ECB baserede sig på en omstændighed, der tidsmæssigt ligger efter underretningen om den påtænkte erhvervelse. Sagsøgeren har ikke påberåbt sig andre bestemmelser eller principper til støtte for sin argumentation.

111 For så vidt som ECB støttede sig på lovbestemte egenkapitalkrav, som blev fastsat af finanskommissionen efter underretningen, er proceduren følgelig ikke behæftet med en fejl i forhold til de bestemmelser, som sagsøgeren har påberåbt sig.

112 Som ECB med rette har gjort gældende, følger det desuden af bestemmelserne i artikel 23, stk. 1, litra d), i direktiv 2013/36, som gennemført i lettisk lovgivning inden underretningen af den påtænkte erhvervelse, at de kompetente myndigheder skal vurdere, om kreditinstituttet vil kunne overholde og fortsætte med at overholde tilsynskravene.

113 Det fremgår i øvrigt af punkt 13.4 i de fælles retningslinjer, at måltilsynsmyndigheden bør vurdere målselskabets evne til på tidspunktet for den påtænkte erhvervelse og også »efter erhvervelsen« fortsat at opfylde alle tilsynskrav.

114 Det følger af artikel 23, stk. 1, litra d), i direktiv 2013/36, at de kompetente myndigheder, således som ECB med rette har gjort gældende, skal foretage en fremadrettet vurdering af, om det pågældende kreditinstitut overholder de tilsynskravene.

115 Følgelig kunne ECB i den anfægtede afgørelses punkt 2.3.1 tage hensyn til det samlede SREP-kapitalkrav for 2019, som blev fastsat af finanskommissionen i en skrivelse, som sagsøgeren har angivet at have modtaget den 1. marts 2019, da den vurderede, hvorvidt den nye koncern risikerede ikke at overholde de lovbestemte egenkapitalkrav, som den ville blive underlagt.

116 Det skal endvidere præciseres, at ECB ved vurderingen af den nye koncerns evne til at overholde tilsynskravene ikke alene i den anfægtede afgørelses punkt 2.3.1 støttede sig på det samlede SREP-kapitalkrav for 2019, men også på det samlede SREP-kapitalkrav, der gjaldt for sagsøgeren i 2018. Uden at tage hensyn til det samlede SREP-kapitalkrav for 2019 var den samlede kapitalprocent for den nye koncern, der var fastsat til udgangen af 2019, ifølge grundscenariet således kun på 12,91%, dvs. på et lavere niveau end det OCR, som sagsøgeren skulle overholde for 2018 (13,55%).

117 For så vidt som sagsøgeren har anført, at de krav, som finanskommissionen fastsatte på området for egenkapital, er blevet anfægtet, skal det endelig fastslås, således som ECB med rette har anført, at den retslige procedure for de lettiske domstole ikke har opsættende virkning og ikke er til hinder for, at ECB delvist støtter sig på det samlede SREP-kapitalkrav for 2019.

118 For det tredje bemærkes, at selv om det antages, at sagsøgeren, således som ECB har anført, kan anses for at have fremsat et argument til støtte for det andet anbringende, hvorefter ECB med urette greb ind i proceduren inden finanskommissionens fremsendelse af et forslag til afgørelse, hvilket ikke er tilfældet, skal dette argument forkastes.

119 Når EU-lovgiver vælger en forvaltningsprocedure, der fastsætter, at de nationale myndigheder kan vedtage retsakter, der er forberedende til en endelig afgørelse fra en EU-institution, og som har retsvirkninger og kan være bebyrdende, søger EU-lovgiver nemlig at oprette en særlig samarbejdsordning mellem denne institution og disse nationale myndigheder, som hviler på EU-institutionens eksklusive beslutningskompetence (dom af 19.12.2018, Berlusconi og Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, præmis 48).

120 I medfør af artikel 4, stk. 1, litra c), i forordning nr. 1024/2013, sammenholdt med samme forordnings artikel 15, stk. 3, og artikel 87 i forordning nr. 468/2014, har ECB enekompetence til at træffe afgørelse om, hvorvidt den vil give tilladelse til den påtænkte erhvervelse eller ej efter afslutningen af den procedure, der bl.a. er fastsat i artikel 15 i forordning nr. 1024/2013 og i artikel 85 og 86 i forordning nr. 468/2014 (dom af 19.12.2018, Berlusconi og Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, præmis 54).

121 Inden for rammerne af de relationer, der er reguleret af princippet om loyalt samarbejde i medfør af artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 1024/2013 består de nationale myndigheders rolle i – således som det fremgår af denne bestemmelse og af samme forordnings artikel 15, stk. 1 og 2, samt artikel 85 og 86 i forordning nr. 468/2014 – at registrere ansøgningerne om tilladelse, bistå ECB som ene beslutningstagende institution bl.a. ved at fremsende alle de oplysninger, der er

nødvendige for udøvelsen af dens opgaver, ved at give ECB meddelelse om de nævnte ansøgninger og derefter fremsende et udkast til afgørelse til ECB, som ikke binder sidstnævnte, og med hensyn til hvilken det i øvrigt ikke er fastsat i EU-retten, at den skal meddeles ansøgeren (dom af 19.12.2018, Berlusconi og Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, præmis 55).

122 Henset til den særlige samarbejdsordning, som EU-lovgiver har søgt at oprette mellem ECB og den kompetente nationale myndighed med hensyn til behandling af anmodninger om forudgående tilladelse til enhver erhvervelse eller forøgelse af kvalificerede kapitalandele i kreditinstitutter, kan ECB gribe ind i proceduren, inden sidstnævnte myndighed fremsender det forslag til afgørelse, der er fastsat i artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 1024/2013, og endog fra procedurens begyndelse (jf. i denne retning generaladvokat Campos Sánchez-Bordonas forslag til afgørelse Berlusconi og Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:502, punkt 91, 95, 98 og 101).

123 Artikel 85, stk. 1, i forordning nr. 468/2014 bestemmer i øvrigt, at en kompetent national myndighed, der modtager en anmeldelse om en hensigt om at erhverve en kvalificeret andel i et kreditinstitut, der er etableret i den deltagende medlemsstat, underretter ECB om en sådan anmeldelse »senest« fem arbejdsdage efter anerkendelse af modtagelsen i overensstemmelse med artikel 22, stk. 2, i direktiv 2013/36.

124 Det andet anbringende skal derfor forkastes som ugrundet.

3. Det sjette anbringende om urigtig gengivelse af de relevante faktiske omstændigheder

125 I den foreliggende sag skal det sjette anbringende om fordrejning af de relevante faktiske omstændigheder undersøges umiddelbart efter det første og det andet anbringende om tilsidesættelse af processuelle regler og før det tredje anbringende om tilsidesættelse af artikel 23 i direktiv 2013/36.

126 Inden for rammerne af det sjette anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er baseret på en fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder. Der blev i den anfægtede afgørelse ikke taget hensyn til den omstændighed, at den påtænkte erhvervelse ville medføre et betydeligt bidrag fra CR til sagsøgerens kapital, selv om der her er tale om en væsentlig omstændighed.

127 ECB har bestridt sagsøgerens argumentation.

128 Med det sjette anbringende skal sagsøgeren anses for at have fremsat et anbringende om, at ECB begik en faktisk fejl for så vidt angår det bidrag til sagsøgerens kapital, der ville følge af den påtænkte erhvervelse.

129 Dette anbringende savner grundlag i de faktiske omstændigheder.

130 I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, tog ECB hensyn til den omstændighed, at den påtænkte erhvervelse medførte en »kapitaltilførsel« til fordel for sagsøgeren. ECB præciserede, at denne »kapitaltilførsel« udsprang af en aftale om ombytning af aktier mellem CR og visse aktionærer i målbanken. Den fandt, at denne »kapitaltilførsel« ikke gjorde det muligt at konkludere, at CR havde til hensigt at yde supplerende støtte i fremtiden, og at dette navnlig ikke rejste tvivl om nødvendigheden af at vurdere alle de påtænkte erhververes økonomiske soliditet. Den fandt, at denne »kapitaltilførsel« ville have en positiv indvirkning på sagsøgerens egenkapitalprocent i forhold til dennes nuværende omfang. ECB var ikke desto mindre af den

opfattelse, at sagsøgeren på trods af denne virkning ikke kunne anses for økonomisk solid på grund af selskabets finansielle svagheder, nemlig selskabets negative rentabilitet, det høje antal misligholdte lån og overskridelserne af grænserne for store eksponeringer. Den fandt ligeledes, at den nye koncerns evne til at overholde tilsynskravene på trods af denne positive virkning ikke var godtgjort (svar på bemærkningerne, s. 5-7).

131 Den omstændighed, at henvisningen til denne »kapitaltilførsel« fremgår af svaret på bemærkningerne, er uden betydning, eftersom sidstnævnte er vedlagt den anfægtede afgørelse og skal betragtes som en integrerende del af nævnte afgørelse.

132 I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, tog ECB følgelig hensyn til den omstændighed, at den påtænkte erhvervelse ville medføre en »kapitaltilførsel« til fordel for sagsøgeren af grunde, som i øvrigt ikke er behæftet med unøjagtigheder.

133 Det sjette anbringende skal derfor forkastes som ugrundet.

4. Det tredje anbringende om en urigtig fortolkning og anvendelse af vurderingskriterierne i artikel 23 i direktiv 2013/36

134 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at ECB ikke har overholdt det krav om rimelige grunde, der er fastsat i artikel 23 i direktiv 2013/36. Sagsøgeren er af den opfattelse, at en erhvervelse kun bør gøres til genstand for en indsigelse, hvis den har en væsentlig negativ virkning sammenlignet med den situation, hvor den påtænkte erhvervelse ikke gennemføres. Det fremgår af de fælles retningslinjer, at »[d]en påtænkte erhvervelse ikke [bør] indvirke negativt på målselskabets opfyldelse af tilsynskrav«. ECB gjorde imidlertid indsigelse mod den påtænkte erhvervelse i den foreliggende sag med den begrundelse, at de forbedringer, der fulgte af denne erhvervelse, var utilstrækkelige. ECB's synspunkt fører til, at den påtænkte erhvervelse ikke kan gennemføres, selv om dens virkninger er positive i reguleringsmæssig henseende.

135 Hvad for det andet angår kriteriet om økonomisk soliditet har sagsøgeren gjort gældende, at ECB hvad angår den påtænkte erhververs evne til at opretholde en solid finansiel struktur i den overskuelige fremtid ikke konkluderede, at den påtænkte erhvervelse ville have en betydelig negativ indvirkning. Sagsøgeren har præciseret, at med hensyn til egenkapitalkravene ville denne erhvervelse medføre en forbedring selv i det værst tænkelige scenario. ECB undlod at sammenligne den påtænkte erhvervelse og det scenario, hvor de to banker ikke må danne en ny koncern.

136 Hvad angår den alvorlige tvivl med hensyn til de indirekte påtænkte erhververes reelle villighed til at støtte målbanken, såfremt der skulle blive behov herfor, er det sagsøgerens opfattelse, at ECB med urette foreholdt de indirekte påtænkte erhververe at have forpligtet sig til at støtte den nye koncern i tilfælde af krise. I svaret på bemærkningerne kritiserede ECB med urette den omstændighed, at CR forventede, at enhver vilkårlig og diskriminerende behandling fra de lettiske myndigheders side ville blive bragt til ophør. ECB har ikke godtgjort, at de forhold, som CR indberettede, nemlig at A havde opfordret ham til at betale bestikkelse og havde lagt pres på ham for at få udbetalt denne for at undgå forskelsbehandling, var urigtige. ECB kritiserede med urette den omstændighed, at visse hensigtserklæringer om at støtte banken var forsynet med angivelsen »hvis det skønnes hensigtsmæssigt«.

137 Sagsøgeren har gjort gældende, at der foreligger en modsigelse mellem den påståede tvivl om CR's villighed til at støtte målbanken, og den omstændighed, at den påtænkte erhvervelse efter sagsøgerens opfattelse udgjorde en kapitaltilførsel på mindst 10 mio. EUR. Omkring 40% af denne erhvervelse finansieres af CR.

138 Sagsøgeren har tilføjet, at den anfægtede afgørelse er baseret på en fejlagtig fortolkning af kriteriet om økonomisk soliditet. ECB støttede sig med urette på, at der skulle foreligge en almindelig finansieringsforpligtelse, for så vidt som erhververen ved hjælp af sine egne midler skal antages at have evne og vilje til at opfylde alle finansieringsbehov, som det pågældende kreditinstitut vil kunne stå over for i fremtiden. En korrekt fortolkning af kriteriet om økonomisk soliditet er en mere restriktiv fortolkning af en solid finansiel situation, der ikke kan give anledning til problematisk adfærd.

139 Hvad for det tredje angår kriteriet om overholdelse af tilsynskravene er sagsøgeren af den opfattelse, at den anfægtede afgørelse er baseret på en fejlagtig fortolkning og anvendelse af dette andet kriterium. ECB konkluderede ikke, at den påtænkte erhvervelse ville have negativ indvirkning, hverken for målbanken eller for sagsøgeren. Den gjorde indsigelse over for en foranstaltning, hvis virkninger er positive.

140 Endelig er sagsøgeren for det fjerde af den opfattelse, at den anfægtede afgørelse er baseret på en fejlagtig fortolkning af artikel 23 i direktiv 2013/36, for så vidt som vurderingskriterierne anses for materielle krav, hvis betingelser skal være opfyldt kumulativt. ECB burde i forbindelse med en samlet vurdering, der tog hensyn til alle vurderingskriterierne set under ét, have vurderet, om der var en betydelig risiko for, at der ikke var sikret en forsvarlig og forsigtig forvaltning af kreditinstituttet.

141 ECB har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgerens argumentation.

142 Artikel 23, stk. 1 og 2, i direktiv 2013/36 har følgende ordlyd:

»1. Ved vurderingen af den i artikel 22, stk. 1, omhandlede underretning og de i [dette direktivs] artikel 22, stk. 3, omhandlede oplysninger vurderer de kompetente myndigheder for at sikre en forsvarlig og forsigtig forvaltning af det kreditinstitut, hvori der påtænkes en erhvervelse, og under hensyntagen til den påtænkte erhververs sandsynlige indflydelse på kreditinstituttet den påtænkte erhververs egnethed og den påtænkte erhvervelses finansielle soliditet i overensstemmelse med følgende kriterier:

a) den påtænkte erhververs omdømme

b) omdømme, viden, kompetence og erfaring, jf. [dette direktivs] artikel 91, stk. 1, hos de medlemmer af ledelsesorganet og de medlemmer af den daglige ledelse, som kommer til at lede kreditinstituttets virksomhed som følge af den påtænkte erhvervelse

c) den påtænkte erhververs finansielle soliditet, især i forhold til den type virksomhed, der udøves eller påtænkes udøvet i det kreditinstitut, hvori erhvervelsen påtænkes

d) om kreditinstituttet vil kunne overholde og fortsætte med at overholde tilsynskravene på grundlag af dette direktiv og [Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT 2013, L 176, s.1)] samt i givet fald andre

direktiver, særlig [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 om supplerende tilsyn med kreditinstitutter, forsikringsselskaber og investeringsselskaber i et finansielt konglomerat og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF, 79/267/EØF, 92/49/EØF, 92/96/EØF, 93/6/EØF og 93/22/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF og 2000/12/EF (EUT 2003, L 35, s. 1)] og [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT 2009, L 267, s. 7)], herunder om den koncern, som kreditinstituttet kommer til at indgå i, har en struktur, der gør det muligt at udøve effektivt tilsyn, effektivt at udveksle oplysninger mellem de kompetente myndigheder samt fastslå, hvordan ansvaret skal fordeles mellem de kompetente myndigheder

e) om der er rimelige grunde til i forbindelse med den påtænkte erhvervelse at formode, at hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme, jf. artikel 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme [EUT 2005, L 309, s. 15)], gennemføres eller er gennemført eller er blevet forsøgt gennemført, eller at den påtænkte erhvervelse vil kunne øge risikoen herfor.

2. De kompetente myndigheder må kun gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse, hvis der er rimelige grunde dertil på baggrund af kriterierne i stk. 1, eller de af den påtænkte erhverver afgivne oplysninger ikke er fyldestgørende.«

143 Bestemmelserne i artikel 23, stk. 1 og 2, i direktiv 2013/36 er blevet gennemført i lettisk lovgivning ved artikel 29 i den lettiske lov om kreditinstitutter og ved bekendtgørelse 192.

144 Som parterne er enige om, råder ECB over et vidt skøn, når denne som i den foreliggende sag vedtager en retsakt vedrørende tilsyn med et kreditinstitut (jf. i denne retning 8.5.2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg mod ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, præmis 86).

145 I denne henseende foretager Unionens retsinstanser således en efterprøvelse af, om der foreligger åbenbart urigtige skøn (jf. i denne retning og analogt dom af 11.12.2018, Weiss m.fl., C-493/17, EU:C:2018:1000, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).

a) Kriteriet om den påtænkte erhververs finansielle soliditet

146 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at ECB for at gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse på grundlag af kriteriet om finansiel soliditet burde have støttet sig på, at den påtænkte erhvervelse ville have en væsentlig negativ indvirkning sammenlignet med den situation, hvori denne erhvervelse ikke blev foretaget.

147 Det følger imidlertid hverken af artikel 23, stk. 1 og 2, i direktiv 2013/36, som gennemført i lettisk lovgivning, eller af de fælles retningslinjer, at ECB er forpligtet til at godtgøre en sådan virkning for at modsætte sig en påtænkt erhvervelse på grundlag af kriteriet om finansiel soliditet. Det følger derudover ikke af disse bestemmelser, at ECB er forpligtet til at foretage en kontrafaktisk analyse af den situation, hvori denne erhvervelse ikke finder sted.

148 Tværtimod definerer artikel 51 i bekendtgørelse 192 den påtænkte erhververs finansielle soliditet som dennes evne til at finansiere den påtænkte erhvervelse og til i en overskuelig fremtid at opretholde en solid finansiel struktur for sig selv og målvirksomheden uden at henvise til en indsigelsesgrund baseret på den påtænkte erhvervelses væsentlige negative indvirkning eller kræve en analyse af den situation, hvori denne erhvervelse ikke finder sted.

149 Selv om sagsøgeren har påberåbt sig punkt 13.1 i de fælles retningslinjer, skal det fastslås, at dette punkt vedrører kriteriet om målbankens overholdelse af tilsynskravene og ikke kriteriet om den påtænkte erhververs finansielle soliditet.

150 Følgelig kan sagsøgeren ikke med føje gøre gældende, at ECB tilsidesatte artikel 23, stk. 1, i direktiv 2013/36 ved at gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse på grundlag af kriteriet om den påtænkte erhververs finansielle soliditet uden at godtgøre, at denne erhvervelse ville have en væsentlig negativ virkning.

151 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at ECB med urette baserede sig på, at der foreligger en almindelig finansieringsforpligtelse, idet den fandt, at den påtænkte erhverver, for at den påtænkte erhvervelse kan tillades, henset til kriteriet om finansiel soliditet, skal have evne og vilje til med sine egne midler og i ubegrænset omfang at opfylde alle finansieringsbehov, som det pågældende kreditinstitut vil kunne stå over for i fremtiden.

152 Dette argument bygger på en fejlagtig forståelse af den anfægtede afgørelse.

153 ECB fastslog nemlig i denne afgørelses punkt 2.2.1 og 2.2.2, at de påtænkte erhververe, henset til deres finansielle situation, ikke var i stand til at yde finansiel støtte til målbanken i en situation, hvor en sådan støtte – i betragtning af den forretningsplan, der var blevet forelagt ECB – sandsynligvis ville blive nødvendig.

154 Herved pålagde ECB ikke de påtænkte erhververe en ubegrænset finansieringsforpligtelse, men begrænsede sig til at vurdere, om de påtænkte erhververe havde tilstrækkelig økonomisk soliditet til at kunne opfylde den nye koncerns kapitalbehov, således som de pågældende kunne vurderes i lyset af de oplysninger, som de selv havde fremsendt.

155 Sagsøgerens argument om, at ECB med urette baserede sig på, at der foreligger en almindelig finansieringsforpligtelse for de påtænkte erhververe, skal derfor forkastes.

156 For det tredje skal det fastslås, at sagsøgeren ikke har bestridt de økonomiske vanskeligheder, som selskabet stod over for, jf. ECB's vurdering i den anfægtede afgørelses punkt 2.2.1. Sagsøgeren har navnlig ikke bestridt, at selskabet for det første havde lidt betydelige nettotab i løbet af de to foregående år, for det andet, at det stod over for en høj kreditrisiko, navnlig henset til en andel af misligholdte lån på 47% medio 2018, for det tredje, at selskabets egenkapitalprocent udgjorde en tilsidesættelse af OCR for 2018, for det fjerde, at det tilsidesatte grænserne for store eksponeringer i forhold til flere modparter på koncernniveau, og for det femte at det overtrådte grænserne for transaktioner med forretningsmæssigt forbundne parter for så vidt angår CR.

157 Sagsøgeren har i øvrigt heller ikke bestridt den økonomiske situation for de indirekte påtænkte erhververe, jf. ECB's vurdering i den anfægtede afgørelses punkt 2.2.2. Sagsøgeren har navnlig ikke bestridt, at de indirekte påtænkte erhververe, navnlig CR, havde angivet beskedne økonomiske ressourcer, jf. ECB's vurdering. Selv om sagsøgeren har fremhævet, at den påtænkte erhvervelse

ville medføre en forbedring af selskabets kapitalsituation, har sagsøgeren ikke bestridt, at den nye koncerns kapitalniveau ikke ville være passende, henset til koncernens forventede risikoprofil, og at fremtidige kapitaltilførsler sandsynligvis vil blive nødvendige.

158 Henset til de økonomiske vanskeligheder, som sagsøgeren stod over for, de indirekte påtænkte erhververes beskedne ressourcer og den nye koncerns sandsynlige behov for kapitaltilførsel, var det følgelig uden at anlægge et åbenbart urigtigt skøn, at ECB fandt, at hverken sagsøgeren eller de indirekte påtænkte erhververe ville være i stand til at yde den nødvendige finansielle støtte til målbanken og den nye koncern.

159 Endelig har sagsøgeren for det fjerde anfægtet ECB's vurdering i den anfægtede afgørelses punkt 2.2.3, hvorefter der forelå alvorlig tvivl med hensyn til de indirekte påtænkte erhververes villighed til at støtte målbanken, hvis der blev behov herfor.

160 Som Kommissionen har påpeget, skal det i denne forbindelse fastslås, at de begrundelser, der fremgår af den anfægtede afgørelses punkt 2.2.1 og 2.2.2 vedrørende sagsøgerens og de indirekte påtænkte erhververes økonomiske soliditet, i sig selv kan begrunde ECB's konklusion som nævnt i denne afgørelses punkt 2.2.4, hvorefter de indirekte påtænkte erhververe ikke var i stand til at opretholde en tilstrækkeligt solid finansiel struktur for så vidt angik målbanken og den nye koncern.

161 Følgelig skal sagsøgerens argument vedrørende den begrundelse, der er anført for fuldstændighedens skyld i den anfægtede afgørelses punkt 2.2.3, forkastes som irrelevant.

162 Det skal endvidere fastslås, at ECB for at konkludere, at der forelå alvorlig tvivl med hensyn til de indirekte påtænkte erhververes villighed til at støtte målbanken, hvis der blev behov herfor, baserede sig på, at der ikke forelå en bindende og uigenkaldelig forpligtelse til at yde en sådan støtte. I denne henseende fremgår det af svaret på bemærkningerne, at ECB støttede sig på en erklæring fra CR af 17. oktober 2018 og på en skrivelse fra sidstnævnte af 12. februar 2019. ECB tog ligeledes hensyn til, at man for nylig i væsentlig grad havde forsømt at yde finansiel støtte til sagsøgeren.

163 For det første fremgår det imidlertid ikke af den anfægtede afgørelse, at ECB foreholdt de påtænkte erhververe, at de ikke havde forpligtet sig til at støtte den nye koncern i tilfælde af krise.

164 For det andet anførte CR i erklæringen af 17. oktober 2018, at hans og hans families villighed til fortsat at støtte sagsøgeren og dennes koncern i fremtiden var »betinget fuldt ud« af Republikken Letlands villighed til at indgå et forlig med henblik på at afhjælpe alle de problemer med vilkårlighed og diskrimination, som CR og hans familie hævdede at have stået over for, og som CR tilregnede finanskommissionen og andre institutioner.

165 I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, foreholdt ECB på grundlag af den i præmis 164 ovenfor nævnte erklæring ikke CR for at have forlangt, at den hævdede vilkårlige og diskriminerende behandling skulle bringes til ophør. ECB konstaterede blot, at ifølge den nævnte erklæring var CR og dennes families støtte til sagsøgeren og den koncern, som selskabet tilhørte, betinget. Det er i denne forbindelse med rette, at ECB har gjort gældende, at den af CR ønskede indgåelse af et forlig var præget af en høj grad af usikkerhed.

166 ECB konstaterede i øvrigt, at det fremgik af en skrivelse fra CR af 12. februar 2019, at denne og hans familie var rede til at yde finansiel støtte til målbanken, »hvis det [skønnedes] hensigtsmæssigt«. ECB kunne i lyset af den i præmis 164 ovenfor nævnte erklæring gyldigt anse anvendelsen af dette udtryk for et forbehold udtrykt af CR og dennes familie med hensyn til deres villighed til at støtte målbanken i tilfælde af en krise.

167 For det tredje har sagsøgeren påpeget, at CR havde til hensigt at finansiere en betydelig del af den påtænkte erhvervelse gennem en aftale om ombytning af aktier indgået mellem ham selv og visse aktionærer i målbanken, hvilket svarer til en kapitaltilførsel.

168 Denne omstændighed er imidlertid ikke tilstrækkelig til at fastslå, at CR nødvendigvis var indstillet på at støtte målbanken og den nye koncern i fremtiden.

169 Det må nemlig konstateres, at sagsøgeren ikke har bestridt betragtningen i den anfægtede afgørelses punkt 2.2.3, som imidlertid er en særlig vigtig del af ECB's ræsonnement, hvorefter de indirekte påtænkte erhververe for nylig i væsentlig grad havde forsømt at yde finansiel støtte med hensyn til sagsøgeren. Det fremgår i denne forbindelse af svaret på bemærkningerne, at sagsøgerens aktionærer, og navnlig CR, ikke havde tilført kapital for at afhjælpe den overskridelse af grænsen for store eksponeringer, som har bestået siden marts 2016. Som ECB har anført i svarskriftet, afhang afhjælpningen af sagsøgerens overskridelse af grænsen for transaktioner med forretningsmæssigt forbundne parter, som var forårsaget af indrømmelsen af betalingshenstand til CR for tilbagekøbet af sagsøgerens tidligere russiske datterselskab, hovedsageligt af, om CR ønskede at fremrykke datoen for denne udskudte betaling.

170 Følgelig anlagde ECB ikke et åbenbart urigtigt skøn, da den fandt, at der forelå alvorlig tvivl med hensyn til de indirekte påtænkte erhververes villighed til at støtte målbanken, hvis der blev behov herfor.

171 Det følger af det ovenstående, at sagsøgeren ikke med føje kan gøre gældende, at ECB har tilsidesat artikel 23 i direktiv 2013/36 ved at fastslå, at kriteriet om de påtænkte erhververes finansielle stabilitet ikke var opfyldt.

b) Kriteriet om overholdelse af tilsynskravene

172 Det følger af artikel 56 i bekendtgørelse 192, at finanskommissionen vurderer, om den pågældende bank opfylder kriteriet om overholdelse af tilsynskravene, idet der bl.a. tages hensyn til dens evne til at opfylde disse krav med hensyn til egenkapital, likviditet, begrænsninger vedrørende store eksponeringer, intern kontrol, risikostyring og overholdelse på tidspunktet for undersøgelsen af anmeldelsen og efter erhvervelsen af en kvalificeret andel.

173 Sagsøgeren har gjort gældende, at ECB ikke konkluderede, at den påtænkte erhvervelse ville have negativ indvirkning, hverken på sagsøgeren selv eller på målbanken. Sagsøgeren har påberåbt sig punkt 13.1 i de fælles retningslinjer, hvorefter den påtænkte erhvervelse ikke bør indvirke negativt på målselskabets opfyldelse af tilsynskrav. Sagsøgeren har tilføjet, at den påtænkte erhvervelse har positive virkninger.

174 Opfyldelsen af kriteriet om overholdelse af tilsynskravene skal imidlertid ikke vurderes ud fra den påtænkte erhververs synsvinkel, men ud fra det kreditinstitut, hvori der påtænkes en erhvervelse, således som det fremgår af ordlyden af artikel 23, stk. 1, litra d), i direktiv 2013/36, som gennemført i lettisk lovgivning ved artikel 29, stk. 5, nr. 4), i den lettiske lov om kreditinstitutter. Sagsøgeren har i øvrigt ikke bestridt dette.

175 Selv om det fremgår af den anfægtede afgørelse, at den påtænkte erhvervelse har positive virkninger på sagsøgerens egenkapital, gør dette det følgelig ikke muligt at konkludere, at målbanken vil komme til at overholde tilsynskravene.

176 Det fremgår i øvrigt af den anfægtede afgørelse, at opfyldelsen af kriteriet om overholdelse af tilsynskravene skal vurderes ikke blot ud fra målbankens synsvinkel, men også ud fra den nye koncerns synsvinkel. Sagsøgeren har heller ikke bestridt dette.

177 Det fastslås i øvrigt i punkt 13.7 i de fælles retningslinjer, at den koncern, som målselskabet kommer til at indgå i, bør være tilstrækkeligt kapitaliseret.

178 I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, fremgår det imidlertid af den anfægtede afgørelse, at selv om den påtænkte erhvervelse ikke ville have nogen umiddelbar negativ indvirkning på overholdelsen af kravene til målbankens egen egenkapital og likviditet, ville denne erhvervelse have negativ indvirkning på målbankens evne til at afhjælpe sine mangler for så vidt angår overholdelsen af tilsynskravene.

179 Sagsøgeren har i denne forbindelse ikke bestridt, at der, henset til den omstændighed, at forretningsplanen ikke afhjalp sagsøgerens svagheder med hensyn til ledelse og intern kontrol, herskede alvorlig tvivl med hensyn til sagsøgerens evne til at oprette et forsvarlig ledelses- og kontrolsystem for målbankens vedkommende.

180 Sagsøgeren har navnlig ikke bestridt visse af begrundelserne for den anfægtede afgørelse. Ifølge disse begrundelser ville den nye koncern i første række sandsynligvis tilsidesætte kravene til egenkapitalen uanset hvilket scenario, der er indeholdt i forretningsplanen, idet det præciseres, at de ugunstige scenarier var mere realistiske end grundscenariet – hvilket heller ikke er blevet bestridt. I anden række ville den nye koncern, henset til målbankens væsentlige nettotab i 2017 og 2018 og de mangler, der er blevet identificeret i det interne system for kontrol og bekæmpelse af hvidvask i denne bank, have en høj risikoprofil. I tredje række ville den nye koncern være udsat for en høj kreditrisiko og tilsidesætte grænserne for store eksponeringer. I fjerde række var der, henset til den omstændighed, at forretningsplanen ikke afhjalp svaghederne i ledelsen af sagsøgeren og målbanken, alvorlig tvivl med hensyn til den nye koncerns evne til at sikre et forsvarligt ledelses- og kontrolsystem. Endelig og i femte række var de påtænkte erhververes strategi ikke klar, navnlig for så vidt angår organiseringen af den nye koncern i løbet af perioden på op til 18 måneder mellem fuldendelsen af erhvervelsen og fuldendelsen af fusionen, idet forretningsplanen udviste væsentlige mangler med hensyn til indre sammenhæng, læsbarhed og beskrivelse af de påtænkte handlinger, hvilket øger tvivlen om erhvervelsens samlede troværdighed.

181 Sagsøgeren har følgelig hverken godtgjort, at den påtænkte erhvervelse ville have positive virkninger for så vidt angår målbanken, eller under alle omstændigheder for så vidt angår den nye koncern. Sagsøgeren har end ikke hævdet, at den nye koncern ville være tilstrækkeligt kapitaliseret, således som det fremgår af punkt 13.7 i de fælles retningslinjer.

182 Henset til navnlig den alvorlige tvivl med hensyn til den nye koncerns evne til at overholde de gældende tilsynskrav har ECB derfor ikke anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at konkludere, at kriteriet om overholdelse af tilsynskravene ikke var opfyldt, og den har således ikke tilsidesat artikel 23 i direktiv 2013/36, som gennemført i lettisk lovgivning.

c) Den manglende hensyntagen til de øvrige vurderingskriterier og spørgsmålet, om der foreligger rimelige grunde til gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse

183 For det første følger det af artikel 23, stk. 2, i direktiv 2013/36, at de kompetente myndigheder må kun gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse, hvis der er rimelige grunde dertil på baggrund af kriterierne i denne artikels stk. 1.

184 Denne bestemmelse kræver ikke, at den kompetente myndighed, når den gør indsigelse mod erhvervelsen af et kreditinstitut, i sin afgørelse undersøger samtlige kriterier, der er indeholdt i artikel 23, stk. 1, i direktiv 2013/36.

185 Den kompetente myndighed kan derimod gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse, hvis der er rimelige grunde hertil på baggrund af et eller flere af de kriterier, der er nævnt i artikel 23, stk. 1, i direktiv 2013/36.

186 Denne fortolkning er i overensstemmelse med formålet med artikel 23 i direktiv 2013/36, som er at sikre en forsvarlig og forsigtig forvaltning af det kreditinstitut, hvori der påtænkes en erhvervelse.

187 Som ECB har påpeget, kan vurderingen af, om der foreligger en tilsidesættelse af formålet om forsvarlig og forsigtig forvaltning af det kreditinstitut, hvori der påtænkes en erhvervelse, henset til indholdet af de kriterier, der er fastsat i artikel 23, stk. 1, i direktiv 2013/36, nemlig foretages på grundlag af et enkelt af disse kriterier.

188 Denne fortolkning understøttes i øvrigt af punkt 11.3, 12.3, 14.2, 14.4 og 14.7 i de fælles retningslinjer, hvorefter den kompetente myndighed bør modsætte sig den påtænkte erhvervelse på grundlag af visse forhold vedrørende et enkelt af de kriterier, der er nævnt i artikel 23, stk. 1, i direktiv 2013/36.

189 I den foreliggende sag tilsidesatte ECB således ikke artikel 23, stk. 1 og 2, i direktiv 2013/36 ved at gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse på grundlag af kriterierne om finansiel stabilitet og overholdelsen af tilsynskravene uden at undersøge de øvrige kriterier, der er nævnt i direktivets artikel 23, stk. 1.

190 For det andet forholder det sig således, at selv hvis det antages, at den påtænkte erhvervelse ville have bevirket en forbedring af sagsøgerens situation med hensyn til egenkapital, og at den ikke ville have haft en umiddelbar negativ virkning på overholdelsen af de tilsynskrav, der gjaldt for målbanken alene med hensyn til solvens og likviditet, forholder det sig ikke desto mindre således, dels at de påtænkte erhververe ikke var i stand til i en overskuelig fremtid at opretholde en forsvarlig finansiel struktur for så vidt angår målbanken og den nye koncern, dels at der var alvorlige tvivl om målbanken og den nye koncerns evne til at opfylde tilsynskravene.

191 Følgelig udgjorde de forhold, som den anfægtede afgørelse er baseret på for så vidt angår kriteriet om finansiel stabilitet og kriteriet om overholdelse af tilsynskravene, rimelige grunde til at gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse.

192 Det tredje anbringende skal derfor forkastes som ugrundet.

5. Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

193 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter proportionalitetsprincippet. Den nævnte afgørelse indeholder ingen undersøgelse af forholdsmæssigheden. En mindre indgribende tilgang, der ville have gjort det muligt at nå målet om at sikre den fuldstændige overholdelse af tilsynskravene, består i at tillade den påtænkte erhvervelse og derefter vedtage passende tilsynsforanstaltninger. En sådan fremgangsmåde ville mindske den hævdede manglende overholdelse af tilsynskravene.

194 ECB har bestridt denne argumentation.

195 Proportionalitetsprincippet kræver, at EU-institutionernes retsakter skal være egnede til at nå de legitime mål, der forfølges med den omhandlede lovgivning, og ikke må gå ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål, hvorved det forudsættes, at såfremt det er muligt at vælge mellem flere egnede foranstaltninger, skal den mindst indgribende foranstaltning vælges, og de forvoldte ulemper må ikke være uforholdsmæssige i forhold til målene (dom af 22.1.2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, præmis 50, og af 6.9.2017, Slovakiet og Ungarn mod Rådet, C-643/15 og C-647/15, EU:C:2017:631, præmis 206).

196 Prøvelsen af en foranstaltnings forholdsmæssighed skal forliges med overholdelsen af den skønsmargen, som måtte være indrømmet EU's institutioner i forbindelse med dens vedtagelse (jf. dom af 8.5.2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg mod ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis).

197 Sagsøgeren er af den opfattelse, at det ville have været at foretrække, at ECB ikke modsatte sig den påtænkte erhvervelse og vedtog passende tilsynsforanstaltninger efter denne erhvervelse.

198 Sagsøgeren har imidlertid ikke præciseret karakteren af de tilsynsforanstaltninger, der ville have været egnede til at afhjælpe de mangler, som ECB har påpeget for så vidt angår de påtænkte erhververes finansielle soliditet og målbankens evne til at overholde og fortsætte med at overholde tilsynskravene med henblik på at sikre en forsvarlig og forsigtig forvaltning af målbanken. Retten konstaterer endvidere, at det fremgår af sagsakterne, at netop sagsøgeren allerede ikke overholdt de gældende tilsynskrav.

199 Det fremgår følgelig ikke af sagsakterne, at der fandtes passende foranstaltninger, der var mindre indgribende end den anfægtede afgørelse, der kunne sikre det formål, der er fastsat i artikel 23, stk. 1, i direktiv 2013/36, nemlig at sikre en forsvarlig og forsigtig forvaltning af målbanken.

200 Eftersom der som anført i præmis 191 ovenfor var rimelige grunde til at gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse, og henset ligeledes til den vide skønsmargen, som ECB rådede over, kan sagsøgeren under disse omstændigheder ikke med føje gøre gældende, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter proportionalitetsprincippet.

201 Det fjerde anbringende skal derfor forkastes som ugrundet.

6. Det femte anbringende om manglende hensyntagen til den skønsmæssige karakter af en beslutning vedtaget i henhold til artikel 15, stk. 3, i forordning nr. 1024/2013

202 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse ikke tager hensyn til den skønsmæssige karakter af en beslutning om at gøre indsigelse mod en erhvervelse. ECB lagde til grund, at den var forpligtet til at modsætte sig den påtænkte erhvervelse, eftersom »visse« kriterier i artikel 23, stk. 1, i direktiv 2013/36 ikke var opfyldt, idet den fortolkede disse kriterier som krav og ikke i forbindelse med en samlet vurdering. Sagsøgeren blev frataget muligheden for at nyde godt af den kompetente myndigheds upartiske udøvelse af sin skønsbeføjelse, som denne har ret til i henhold artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).

203 ECB har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgerens argumentation.

204 Som anført i præmis 185 ovenfor, kan den kompetente myndighed modsætte sig den påtænkte erhvervelse, hvis der er rimelige grunde hertil på baggrund af et eller flere af de kriterier, der er nævnt i artikel 23, stk. 1, i direktiv 2013/36.

205 Som anført i præmis 144 ovenfor råder ECB over en vid skønsmargen, når den som i den foreliggende sag vedtager en retsakt om tilsyn med et kreditinstitut.

206 Det fremgår imidlertid ikke af den anfægtede afgørelse, at ECB fandt, at den ikke rådede over en vid skønsbeføjelse.

207 Selv om ECB i den anfægtede afgørelses punkt 2.4 og 2.5 fandt, at hverken kriteriet om finansiel stabilitet eller kriteriet om overholdelse af tilsynskravene var opfyldt, betyder dette navnlig ikke, at den anså sig for at have mistet en vid beføjelse til at vurdere, om hvert af disse kriterier var opfyldt.

208 Hvad angår argumentet om, at sagsøgeren var blevet frataget muligheden for at nyde godt af den kompetente myndigheds upartiske udøvelse af sin skønsbeføjelse, har enhver i henhold til chartrets artikel 41 ret til at få sin sag behandlet uvildigt, retfærdigt og inden for en rimelig frist af EU's institutioner, organer, kontorer og agenturer.

209 I denne henseende har sagsøgeren ikke inden for rammerne af det femte anbringende fremført noget forhold, der kan godtgøre, at den anfægtede afgørelse er behæftet med en mangel på upartiskhed.

210 Følgelig kan sagsøgeren ikke med føje gøre gældende, at ECB tilsidesatte den vide skønsbeføjelse, som den rådede over ved vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, eller at den derved tilsidesatte retten til god forvaltning, sikret ved chartrets artikel 41.

211 Det femte anbringende skal forkastes som ugrundet.

7. Det syvende anbringende om en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet

212 Sagsøgeren har gjort gældende, at ECB ikke har opstillet klare kriterier med hensyn til den form for konsolidering, som den tillader inden for banksektoren. Den fastlægger ikke de præcise betingelser, der skal opfyldes, henset til dens fortolkning af kriterierne om finansiel soliditet og

overholdelse af tilsynskravene. Disse betingelser indebærer ikke, at ubegrænsede beløb kan opkræves fra den påtænkte erhververs midler for at opfylde målbankens potentielle finansieringsbehov, eller at vedvarende lovgivningsmæssige lakuner forhindrer en erhvervelse, selv om denne erhvervelse har betydelige positive virkninger. ECB burde have informeret sagsøgeren om sine forventninger, f.eks. hvad angår omfanget af de midler, der var nødvendige for at opfylde betingelsen om økonomisk soliditet.

213 ECB har bestridt denne argumentation.

214 Retssikkerhedsprincippet kræver navnlig, at retsreglerne skal være klare, præcise og forudsigelige i deres retsvirkninger, især når de kan have bebyrdende virkninger for personer og virksomheder (dom af 30.4.2019, Italien mod Rådet (Kvote for sværdfisk i Middelhavet), C-611/17, EU:C:2019:332, præmis 111, og den deri nævnte retspraksis).

215 Sammenhængende med retssikkerhedsprincippet omfatter retten til at påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning enhver borger, hos hvem EU's administration har givet anledning til begrundede forhåbninger. Præcise og ubetingede oplysninger, der er overensstemmende, og som stammer fra autoriserede og pålidelige kilder, er forsikringer, der kan give sådanne forhåbninger, uanset den form, hvorunder de meddeles. Ingen kan derimod påberåbe sig tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, såfremt administrationen ikke har afgivet præcise løfter (dom af 30.4.2019, Italien mod Rådet (Kvote for sværdfisk i Middelhavet), C-611/17, EU:C:2019:332, præmis 112).

216 I den foreliggende sag er den anfægtede afgørelse baseret på kriterierne om finansiel soliditet og overholdelse af tilsynskravene, der er fastsat i direktiv 2013/36, som gennemført i lettisk lovgivning, og som er uddybet i de fælles retningslinjer.

217 Disse kriterier skal anses for at være klare, præcise og forudsigelige som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 214 ovenfor.

218 I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, krævede ECB, således som det allerede er anført i præmis 154 ovenfor, ikke i forbindelse med sin analyse af kriteriet om finansiel soliditet, at der kunne trækkes på »ubegrænsede« beløb fra de påtænkte erhververes midler for at opfylde målbankens potentielle finansieringsbehov. Som anført i præmis 130 ovenfor redegjorde ECB i øvrigt for grundene til, at kriteriet om overholdelse af tilsynskravene ikke var opfyldt på trods af de positive virkninger af den påtænkte erhvervelse på sagsøgerens egenkapitalprocent. Desuden er ECB ikke forpligtet til, inden den vedtager en afgørelse vedrørende erhvervelse af en kvalificeret kapitalandel, at meddele den påtænkte erhverver omfanget af de midler, der er nødvendige for, at den kan godkende erhvervelsen på grundlag af kriteriet om finansiel soliditet.

219 Hvad angår princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er det tilstrækkeligt, således som ECB har gjort gældende, at konstatere, at sagsøgeren ikke har gjort gældende, at ECB gav sagsøgeren forsikringer, der kunne skabe begrundede forhåbninger hos sagsøgeren.

220 I overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 215 ovenfor, kan sagsøgeren følgelig ikke med føje gøre gældende, at ECB har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

221 Det syvende anbringende skal derfor forkastes som ugrundet.

8. Det ottende anbringende om manglende anerkendelse af ECB's og finanskommissionens ansvar

222 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er fejlagtig, fordi ECB ikke tog hensyn til dens og finanskommissionens ansvar for den tabte tillid til processen inden for reglerne og de konsekvenser, som dette medførte for sagsøgerens og den nye koncerns finansiering.

223 Sagsøgeren er af den opfattelse, at alvorlige bekymringer med hensyn til korruption har medført et tab af tillid til tilsynsprocessen i Letland og inden for den fælles tilsynsmekanisme (FTM). Disse bekymringer skyldes A's forsøg på at opnå bestikkelse fra sagsøgeren og de indirekte påtænkte erhververe samt den urimelige behandling inden for reglerne, der er forbundet med disse forsøg. CR indberettede disse korruptionshandlinger allerede i 2017 til Det Forenede Kongeriges myndigheder og dernæst til de lettiske myndigheder. Sagsøgeren har ligeledes henvist til den voldgiftsprocedure, der er nævnt i præmis 5 ovenfor. Eksterne observatører [herunder Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD) og Kommissionen] er enige om, at banktilsynet i Letland er fordrejet på grund af udbredt korruption. Beskyldningerne mod A er blevet bestyrket af tilsvarende forseelser, som andre personer har gjort opmærksom på. For så vidt angår tvisten mellem ECB og Republikken Letland samt mellem A og Republikken Letland, som er indbragt for Domstolen, må det antages, at ECB nu har modtaget beviser vedrørende A's uredelige adfærd. De forkastelige handlinger, der tilskrives A., har været tilstrækkeligt alvorlige til, at han blev frataget sit hverv, endnu inden der var afsagt en endelig straffedom.

224 Sagsøgeren har gjort gældende, at selv om ECB forsvarer sin uafhængighed mod enhver indblanding fra de lettiske myndigheders side, opfylder den ikke sin rolle med hensyn til at sikre, at FTM ikke fordrejes som følge af korruption, selv om denne rolle er så meget desto vigtigere, som ECB og dens tjenestemænd nyder beskyttelse og særlige privilegier i forhold til de kompetente nationale retshåndhævende myndigheder. ECB er forpligtet til at foretage undersøgelser i tilfælde af korruption eller anden potentielt uredelig adfærd.

225 Sagsøgeren er af den opfattelse, at sagsøgeren selv og de indirekte påtænkte erhververe er blevet udsat for en streng behandling inden for reglerne for at have indberettet korruptionsproblemer og krævet en proaktiv tilgang. Dette fremgår af ECB's kritik af, at CR's forpligtelse til at finansiere sagsøgeren, var ledsaget af kravet om, at processen inden for reglerne ikke blev fordrejet som følge af korruption.

226 Sagsøgeren er af den opfattelse, at ECB's tilgang, som gør krav om yderligere investeringer til fordel for sagsøgeren, men afskrækker enhver investering ved at indtage en fjendtlig holdning og nægte at anerkende legitimiteten af anmodninger om respekt for retsstaten, ikke er en upartisk forvaltnings tilgang. Tilgangen tilsidesætter grundsætningen nemo auditur propriam turpitudinem allegans, artikel 23 i direktiv 2013/36 og chartrets artikel 41.

227 ECB har bestridt sagsøgerens argumentation.

228 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse ved ikke at anerkende ECB's og finanskommissionens ansvar for tabet af tillid til processen inden for reglerne har tilsidesat grundsætningen nemo auditur propriam turpitudinem allegans, artikel 23 i direktiv 2013/36 og chartrets artikel 41.

229 Hvad for det første angår karakteren af de omhandlede korruptionshandlinger skal det præciseres, at udsagnet om, at banktilsynet i Letland er fordrejet af en »udbredt« korruptionspraksis, ikke er ledsaget af præciseringer, der gør det muligt at vurdere rækkevidden heraf.

230 Det skal endvidere for det første fastslås, dels at den strafferetlige efterforskning, der gav anledning til tiltalen mod A, ikke vedrører sagsøgeren, men en tredje lettisk bank, dels at sagsøgeren, for så vidt angår de af CR indberettede korruptionshandlinger, uden yderligere præciseringer har anført, at efterforskningen er igangværende.

231 For det andet følger det af grundsætningen nemo auditur propriam turpitudinem allegans, at ingen kan påberåbe sig sin egen fejl.

232 For påberåbelsen af grundsætningen nemo auditur propriam turpitudinem allegans er det nødvendigt at godtgøre en retsstridig adfærd, der kan tilskrives ECB (jf. analogt dom af 20.1.2021, ABLV Bank mod SRB, T-758/18, EU:T:2021:28, præmis 170).

233 Selv om sagsøgeren er af den opfattelse, at ECB var forpligtet til at foretage en undersøgelse for så vidt angår de korruptionshandlinger, som CR har indberettet, er det med rette, at ECB har gjort gældende, at den ikke har kompetence til selv at foretage en undersøgelse af sådanne forhold, og at den i denne henseende samarbejder med de kompetente nationale myndigheder.

234 Hverken den omstændighed, at ECB har til opgave at sikre FTM's effektive og konsekvente virkemåde, eller den omstændighed, at ECB's tjenestemænd nyder privilegier og immuniteter i forhold til de kompetente nationale tjenester på det strafferetlig område, bevirker, at ECB tillægges kompetence til at foretage en undersøgelse af korruptionshandlinger, som chefen for en national centralbank har gjort sig skyldig i.

235 I denne henseende har Domstolen fastslået, at den fritagelse for retsforfølgning, der er fastsat i artikel 11, litra a), i protokol (nr. 7) vedrørende Den Europæiske Unions privilegier og immuniteter, ikke finder anvendelse, når den person, der nyder denne immunitet, under en straffesag foreholdes handlinger, der ikke er foretaget inden for rammerne af det hverv, som den pågældende udøver på vegne af en EU-institution (jf. i denne retning dom af 30.11.2021, LR Ģenerālprokuratūra, C-3/20, EU:C:2021:969, præmis 97). Domstolen præciserede, at korruptionshandlinger i teorien går ud over rammerne for opgaverne for en tjenestemand eller anden ansat i EU og for opgaverne for en chef for en centralbank i en medlemsstat, der har sæde i et organ under ECB (dom af 30.11.2021, LR Ģenerālprokuratūra, C-3/20, EU:C:2021:969, præmis 67).

236 Selv hvis det antages, at ECB begik en fejl ved ikke at foretage en undersøgelse af de korruptionshandlinger, som CR indberettede, eller af de udtalelser, som A har fremsat i forhold til sagsøgeren, er det desuden ikke godtgjort, at denne fejl kunne medføre, at den anfægtede afgørelse, som ikke tager stilling til hensigtsmæssigheden af at gennemføre en sådan undersøgelse, men ansøgningen om erhvervelse af en kvalificeret kapitalandel, er ulovlig.

237 Følgelig kan sagsøgeren ikke med føje nedlægge påstand om annullation af den anfægtede afgørelse med den begrundelse, at ECB ikke foretog en undersøgelse af de af CR indberettede korruptionshandlinger.

238 Hvad for det tredje angår den angiveligt urimelige behandling inden for reglerne i tilknytning til korruptionshandlingerne har sagsøgeren ikke præcist angivet, hvilke administrative retsakter der ifølge sagsøgeren er ulovlige, og under alle omstændigheder heller ikke, hvorledes ulovligheden af disse retsakter, såfremt den anses for godtgjort, kan medføre, at selve den anfægtede afgørelse er ulovlig.

239 Selv om sagsøgeren i forbindelse med det andet anbringende har anført, at selskabet havde anfægtet det samlede SREP-kapitalkrav for 2019, rejser denne omstændighed ikke tvivl om den betragtning, at den nye koncerns samlede egenkapitalprocent, der var fastsat til udgangen af 2019, kun udgjorde 12,91%, dvs. et lavere niveau end OCR, som sagsøgeren skulle overholde for 2018, således som det er fastslået i præmis 116 ovenfor.

240 For det fjerde og sidste blev den anfægtede afgørelse ikke vedtaget med den begrundelse, at sagsøgeren indberettede korruptionshandlinger eller anmodede om en undersøgelse af disse forhold.

241 I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, foreholdt ECB, som anført i præmis 165 ovenfor, navnlig ikke CR at have forlangt, at den angivelige vilkårlige og diskriminerende behandling blev bragt til ophør.

242 Følgelig kan sagsøgeren ikke med føje gøre gældende, at den anfægtede afgørelse i forbindelse med den manglende anerkendelse af ECB's og finanskommissionens ansvar tilsidesætter grundsætningen nemo auditur propriam turpitudinem allegans, artikel 23 i direktiv 2013/36 og chartrets artikel 41.

243 Det ottende anbringende skal forkastes som ugrundet.

244 Det følger af samtlige de anførte betragtninger, at ECB skal frifindes.

V. Sagsomkostninger

245 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges denne at betale de af ECB afholdte omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand herom.

246 Kommissionen bærer sine egne omkostninger i henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Udvidede Afdeling):

1) Den Europæiske Centralbank (ECB) frifindes.

2) PNB Banka AS bærer sine egne omkostninger og betaler de af ECB afholdte omkostninger.

3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

Gervasoni Madise Nihoul

Frendo Martín y Pérez de Nanclares

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. december 2022.

Underskrifter